

8/2023

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Být jeho svědkem

str. 3

Zamyšlení modlitebního týdne
str. 4

Zamyšlení pro děti
str. 31

O autorce

Sarah Gane Burton je nezávislou badatelkou a spisovatelkou na volné noze z Berrien Springs v Michiganu ve Spojených státech, kde žije se svým manželem a dvěma dětmi. Ráda cestuje, čte, píše poezii a chodí na procházky se svou rodinou. Jejím předmětem zájmu jsou kultura a dějiny Starého zákona, především každodenní život lidí ve starověku. Zabývá se tím, jak nám tyto informace mohou pomoci lépe porozumět biblickému poselství. Má velmi ráda biblické příběhy, obdivuje jejich hloubku a schopnost přiblížit nám principy napříč časem a kulturami. Její velkou touhou je žít podle těchto principů ve svém vlastním životě – „zachovávat právo, milovat milosrdenství a pokorně chodit se svým Bohem“.

SOBOTA

- 4 | **Abraham – svědectví vlastním příkladem**

NEDELE

- 8 | **Josef – svědek v okamžicích osobních zápasů**

PONDĚLÍ

- 11 | **Malá dívka a Géchazí – pravý a falešný svědek**

ÚTERÝ

- 14 | **Daniel – svědek na královském dvoře**

STŘEDA

- 17 | **Samařská žena – nepravděpodobný svědek**

ČTVRTEK

- 17 | **Tabita – svědectví praktického života**

PÁTEK

- 24 | **Akvila a Priscilla – svědectví manželského páru**

SOBOTA

- 27 | **Apoštol Pavel – svědectví až do smrti**

Advent – časopis Církve adventistů sedmého dne, číslo 8/2023, vychází v září 2023 – 10× ročně, registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 3365-53

Vydává – nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – Peter Čík, David Čančík, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 (043) 428 26 70, adventorion@adventorion.sk

Příspěvky zasílejte na: redakce@adventorion.cz

Foto: 4, 5, 6, 8, 11, 12, 14, 22, 23, 28 – wikipedia.org; 9, 15, 17, 27 – pexels.com; 18, 19 – Jan Dymáček

Ilustrace v Zamyšlení pro děti: Mugi Kinoshita, 46 – <http://truestorybible.blogspot.com>

Malá skupina učedníků shromážděná v Jeruzalémě dychtivě očekává na Ježíšova poslední slova před jeho nanebevstoupením. Doslova mu visí na rtech a poslouchají, jak jim dává konkrétní rady, co by měli dělat pro přijetí daru Ducha svatého. Objasn timer, že nepřišel založit pozemské království, ale že by měli jako jeho následovníci hrát důležitou roli při přípravě lidí na *jiné* království – nebeské. Řekl: „*Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (Sk 1,8). Tito učedníci, připravení samotným Ježíšem, byli povoláni, aby o něm vydávali svědectví a aby vedli lidi k přijetí poselství o spasení.

Bůh stále k lidem promlouvá skrze své Slovo a stále lidi volá. Hledá ty, kteří touží po jeho proměňující lásce, kteří se před ním chtějí pokořit a hledají ho v modlitbě. Volá ty, kteří jdou v Ježíšových stopách a kteří projevují důstojnost a úctu všem lidem. Touží mít lidi ochotné sdílet někdy nepopulární varování obsažené v poselství tří andělů a ty, kteří se připravují na naplnění Boží milosti a svobodou.

Na následujících stránkách budeme číst příběhy biblických postav, které se staly mocnými svědky Ježíše Krista v různých situacích. Svědectví o Kristu vydávali: Josef, který svědčil navzdory osobním bojům, mladá dívka, která svědčila svému pánovi v cizí zemi, Daniel, který svědčil mocným pozemským vládcům, a další, kteří zvěstovali Krista svému okolí.

Je nám řečeno: „Kristova slova vyslovená těsně před jeho nanebevstoupením znamenají mnoho pro každého, kdo přijal pravdu o Ježíši. ... Všichni Kristovi následovníci mají být jeho svědky. Každý, kdo přijme vzácný poklad pravdy, se o něj má rozdělit s druhými.“ (Ellen G. Whiteová, *Review and Herald*, 9. února 1892)

Chtěli byste se stát svědky Ježíše Krista? Vyzývá vás, abyste si během tohoto modlitebního týdne našli chvílku a zeptali se Pána, co byste měli dělat, abyste jako věrní křesťané sdíleli jeho lásku s ostatními.

— Ted N. C. Wilson, předseda GK CASD

Abraham – svědectví vlastním příkladem

Velkolepé město Ur, které leželo přímo v srdci starověké Mezopotámie, se rozkládalo na březích mohutné řeky Eufrat. Toto centrum bohaté říše přitahovalo obchodníky z celého tehdy známého světa. Díky velkému přístavu v blízkosti Perského zálivu se město Ur stalo „rušným velkoměstem plným obchodů, s úzkými uličkami, ve kterých se proplétaly povozy tažené dobyt看em s karavanami oslů obtěžkaných zbožím. Město plné řemeslníků, kteří vyráběli všechno – od koženého zboží až po vzácné ozdoby.“¹ V krajině kolem města se pásala stáda koz a ovcí. Na úrodné zemědělské půdě se střídaly háje datlových palm a zavlažovaná pole s ječmenem, čočkou, cibulí a česnekem.

Dominantu města tvořil mohutný zikkurat, chrám podobný pyramidě,

vybudovaný k počtě měsíčního boha Sína. Zikkurat, vysoký 20 metrů a postavený na základně o rozměrech 41 × 60 metrů, měl tři různě zbarvené plošiny se stříbrnou svatyní na vrcholu.² Dnes se ví, že na tomto místě se přinášely lidské oběti.³ Město i chrám, které byly postaveny nějakou dobu po vzpouře popsané v příběhu babylónské věže, byly centrem pohanství a modlářství.

Avšak navzdory zhoubným vlivům tohoto starověkého města z něj vyšel Abraham – jeden z nejvěrnějších Božích svědků. „Ze všech stran ho lákala modloslužba, on však odolával,“ napsala Ellen Whiteová. „Zůstal věrným mezi bezvěrci, nezkaženým mezi odpadlíky a neochvějně uctíval jediného pravého Boha.“⁴

Jak to však bylo možné, když jeho otec Terach sloužil „jiným bohům“?⁵

Je možné, že Abraham, který se narodil přibližně 350 let po potopě,⁶ se dozvěděl o pravém Bohu nebes od svého pradědečka Hebera, který byl pravnukem Noemova syna Šéma. Většina Abrahamových předků už zemřela, ale Heber žil 464 let, tedy ještě nejméně 100 let po Abrahamově narození.⁷ Je pravděpodobné, že Heber předával Boží pravdu svému mladému potomku. Avšak bez ohledu na to, jak se Abraham o Bohu dozvěděl, víme, že „*věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde*“ (Žd 11,8). Abraham opustil nejbohatší a nejcivilizovanější místo v tehdejší světě a ochotně vyšel, aby se stal Božím svědkem tam, kam ho Bůh povolal. Uvažujme stručně nad některými způsoby jeho svědectví.

Svěděk pro svoji rodinu

Po krátké zastávce v Cháranu, kde zemřel jeho otec, „*vzal svou ženu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vším jměním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam*“ (Gn 12,5). Když postavil svůj tábor poblíž Šekemu (Sichemu), Abram nejprve „*postavil oltář Hospodinu*“ (v. 7). Jakmile se přestěhoval na další místo, „*také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno*“ (v. 8). Zavedl rodinné bohoslužby a zval všechny členy svého tábora k účasti na ranních a večerních obětních obřadech. Když později putovali dál, jeho oltář tam zůstal jako němý svědek pro všechny, kteří procházeli kolem.

I když Abraham věnoval „největší péči“ tomu, aby „se nepěstovalo falešné náboženství v jakékoli formě“,⁸ v komunitách, ve kterých žil, jej lidé znali jako

laskavého, zdvořilého a spravedlivého muže, kterého všichni respektovali.

Svěděk pro širší komunitu

Abraham byl mírumilovný. Když propukly nesváry mezi jeho a Lotovými pastevcí, sám Lota oslovil: „*Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou a mezi pastýři mými a tvými, vždyť jsme muži bratři*“ (Gn 13,8). Abraham nabídl Lotovi, ať si vybere, kde se usadí, a umožnil, aby si vybral úrodnou a bohatou jordánskou nížinu, zatímco on zůstal v hornatějších oblastech.

Později, když všechny obyvatele nížiny zajal král Kedorlaómer se svými spojenci, Abraham ukázal, že vůči Lotovi nezahořkl kvůli jeho dřívější nevděčnosti. „*Projevil mu svoji náklonnost a rozhodl se, že ho vysvobodí. Hledal Boží radu a zároveň se připravoval na válku.*“⁹ Dosáhl rychlého vítězství, vysvobodil všechny zajatce a majetek a vítězství připisal Bohu.

„Abraham nejenže prokázal velkou službu zemi, ale projevil se jako udatný muž,“ napsala Ellen Whiteová. „Bylo vidět, že jeho náboženství ho učinilo odvážným v prosazování práva

Údajný dům Abrahama ve městě Ur, Dhi Qar, jižní Irák

Zikkurat
v Uru

a při obhajobě utlačovaných. Jeho statečný zásah měl velký vliv na okolní kmeny.¹⁰

Abraham byl učitelem, který předával svoji víru druhým ve své domácnosti, která se neustále rozrůstala a nakonec tvořila více než tisíc lidí. „Ti, kdo se řídili jeho učením a uctívali jednoho Boha, našli v jeho táboře domov. Tady se jim – jako ve škole – dostalo takového poučení, které je připraví k tomu, aby se stali představiteli pravé víry. Z toho pro něj vyplývala velká odpovědnost. Abraham vychovával hlavy rodin, a tak se jeho metody vedení přenesou do domácností, které tyto mužové povedou.“¹¹

„Jeho věrnost Bohu byla neochvějná, přitom však jeho laskavost a štědrost vzbuzovaly důvěru a přátelství a jeho velikost vyvolávala úctu a vážnost.“¹²

Svědek před Bohem a nepadlými bytostmi

Abraham projevoval úctu Bohu a Bůh ho poctil tím, že s ním mluvil přímo a zjevoval mu své záměry. Avšak Abraham byl pouhým člověkem a Písmo zaznamenává nejméně tři situace, kdy selhal ve své víře: (1) když neřekl

faraonovi pravdu o své manželce (Gn 12,10–20); (2) když si vzal Hagar za manželku, aby zplodil dědice (Gn 16,1–4); (3) když zalhal králi Abimelekovi o Sáře, že není jeho manželkou (Gn 20). Tyto případy nám odhalují dvě nebezpečí: (1) když jdeme tam, kam nás Bůh neposlal; (2) když nasloučáme lidem, kteří se nám možná snaží pomoci, ale sami se neřídí Božími pokyny.

Ellen Whiteová zdůrazňuje, že „Bůh povolal Abrahama, aby se stal příkladem víry pro budoucí generace. Jeho víra však nebyla dokonalá... Aby mohl dosáhnout co nejvyšší úrovně, Bůh ho podrobil jině zkoušce, nejtěžší, jaká kdy byla od člověka vyžadována.“¹³ Bůh mu přikázal: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím“ (Gn 22,2).

Abraham věděl, že rituály lidských obětí praktikovali pohané, ale nikoliv Bůh nebes! Tento příkaz mu nedával žádný smysl. Proč by ho Bůh žádal, aby zabil svého zaslíbeného syna? Starý patriarcha dlouho zápasil v modlitbě a potom se ve víře rozhodl uposlechnout.

„Abraham byl jen člověk. Měl stejné sklony a touhy jako my. Avšak neradil se se svým rozbolavěným srdcem. Věděl, že Boží požadavky jsou oprávněné a spravedlivé, a rozhodl se, že Boží příkaz naplní.“¹⁴

Netušil, že celé nebe netrpělivě očekává, jak se zachová. Abraham ani Izák nevěděli, že to, co dělají, se stane důležitou lekcí v plánu spásy pro celý vesmír. Netušili, že právě na tomto místě Bůh jednou obětuje svého milovaného Syna proto, aby nás zachránil.

„Nebeské bytosti sledovaly zkoušku Abrahamovy víry a podřízenosti

Izáka... Celá nebesa se v úžasu a s obdivem dívala na Abrahamovu neochvějnou poslušnost. Obyvatelé nebes se radovali z jeho věrnosti. Satanova obvinění se ukázala jako falešná. Bůh jasně dosvědčil, že poslušnost bude odměněna.

Když byl Abrahamovi dán příkaz, aby obětoval svého syna, všechny nebeské bytosti s napětím a vážností sledovali každý krok naplnění tohoto požadavku. Na tajemství vykoupení bylo vrženo světlo, a dokonce i andělé lépe pochopili úžasné opatření, které Bůh učinil pro záchranu člověka.¹⁵

Naše svědectví v dnešní době

Abrahamův život víry, poslušnosti a služby je pro nás dnes důležitým příkladem svědectví. Klidný vliv jeho každodenního života, jeho bezúhonnost, štedrost, zdvořilost a vzácná povaha lidem ukazovaly na to, že má spojení s nebesy. Abraham vírou dokázal vidět i to, co nelze spatřit očima, a chápal věčnou realitu. „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost“ (Ř 4,3).

Odkazy:

- ¹ Andrew Lawler, „City of Biblical Abraham Brimmed With Trade and Riches“, *National Geographic*, 11. března 2016, <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.
- ² Tamtéž.
- ³ John Noble Wilford, „At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene“, *New York Times*, 26. října 2009, <https://nyti.ms/3k1nKqm>.
- ⁴ Ellen G. Whiteová, *Patriarchové a proroci* (Praha 1969), s. 125 (zkrácený citát lze najít v knize *Na úsvitu dějin*, s. 52).

⁵ Tamtéž.

⁶ Časová osa na základě Genesis 5 a 11. Viz graf, *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1953), sv. 1, s. 185.

⁷ Tamtéž.

⁸ *Patriarchové a proroci*, s. 97.

⁹ *Na úsvitu dějin* (Advent-Orion, Praha 2001), s. 57.

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ Tamtéž, s. 61.

¹² Tamtéž, s. 57.

¹³ Tamtéž, s. 64.

¹⁴ Tamtéž, s. 67.

¹⁵ Tamtéž, s. 68.

Autor:

Ted N. C. Wilson je předsedou celosvětové Církve adventistů sedmého dne. Další jeho články a komentáře se nacházejí na Twitteru: @pastor-tedwilson a na Facebooku: @Pastor Ted Wilson.

Podněty k diskusi

- Kde získal Abraham základ své víry a svědectví?
- Na co kladl Abraham důraz při vydávání svědectví o Bohu ve své domácnosti?
- Jakým způsobem vydával Abraham svědectví o Bohu širší komunitě?
- Čím a v jakém smyslu se Abraham stal svědkem pro nebeské bytosti?

Josef – svědek v okamžicích osobních zápasů

Egyptské pyramidy v Gíze (poblíž starobylého města Memfis)

Když Jane Marczewski („Nightbirde“) stála na pódiu a vyprávěla porotcům svůj příběh, vyzářoval z ní klid a tichá sebedůvěra. Byla zpěvačkou a skladatelkou. Ve svých 30 letech už několik roků bojovala s rakovinou, která se šířila prostřednictvím metastází. Když zpívala svoji vlastní píseň, porota i posluchači měli slzy v očích. Když porotci vyjádřili svůj obdiv nad tím, jak je pozitivní, jednoduše poznamenala: „Nemůžeme přece čekat, že budeme šťastní až ve chvíli, kdy už život nebude těžký.“¹ Jane na svém blogu otevřeně sdílela svoji víru a boj s rakovinou. „Dokonce i během dnů, kdy se necítím špatně, si někdy odpoledne lehnu na rohožku, abych naslouchala Bohu. Víím, že to zní šíleně, a nedokážu to pořádně vysvětlit, ale Bůh je přítomen, a to dokonce i teď. Slyšela jsem,

že někteří lidé nevidí Boha, protože se nedívají dost nízko, a je to pravda. Pokud ho nevidíte, podívejte se ještě níž. A uvidíte ho třeba i na podlaze koupelny, jako já.“²

Napadlo vás někdy, že než budete svědčit druhým o Bohu, bylo by lepší počkat, až budete zdraví nebo úspěšní? Je snadné myslet si, že dříve, než druhým lidem budeme vyprávět evangelium, potřebujeme mít všechny záležitosti „vyřešené“. Avšak několik příběhů v Bibli nám ukazuje, že můžeme velmi účinně svědčit o Bohu i v chaosu a zápasech našeho každodenního života, dokonce i v nejtěžších okolnostech. Dobrým příkladem může být život Josefa.

Jako nejstarší syn otcovy oblíbené manželky byl Josef miláčkem, kterého otec upřednostňoval před jeho bratry. Když mu bylo 17 let, dostal od svého

otce krásné šaty. Začal také dostávat prorocké sny, které předpovídaly, že by měl vládnout nad svými bratry, a dokonce i nad svým otcem. To už bylo na jeho bratry příliš. Když se jim naskytla příležitost k pomstě, chytli Josefa, strhli z něho vzácné šaty, které je provokovaly, a vhodili ho do prázdné studny. Pak ho prodali karavaně obchodníků, kteří putovali do Egypta.

Z otroka spolehlivým sluhou

Po útrapách cesty do Egypta Izmaelci prodali Josefa faraonovu úředníkoví a veliteli stráže Potifarovi. Ale s „Josefem však byl Hospodin, takže ho provázela zdar“ (Gn 39,2). Okolnosti Josefa odtrhly od jeho rodiny, ale svou víru si vzal s sebou. Víru před Potifarrem neskrýval, a i když Potifar patrně neuctíval Josefova Boha, viděl a chápal, že Bůh žehná Josefovi a tím i jeho domácnosti.

Proto Potifar ustanovil Josefa za správce celé jeho domácnosti. Bůh toto vlídné zacházení s Josefem potvrdil: „A od té chvíle, co ho Egyptan ustanovil ve svém domě nade vším, co měl, žehnal Hospodin jeho domu kvůli Josefovi. Hospodinovo požehnání bylo na všem, co měl, v domě i na poli“ (v. 5).

Z vězně se stává vládce

Naneštěstí Josefův úspěch nebyl trvalý. Potifarova manželka se ho pokusila svést a pak ho obvinila ze znásilnění. I když byl Josef nevinný, byl uvězněn. Josef si mohl začít zoufat a nikdo by mu to nemohl vyčítat! Zdálo se, že nemá žádnou naději na propuštění z vězení. Vypadalo to, že už se nikdy nesetká se svojí rodinou.

Mohl dovolit, aby ho okolnosti připravily o víru nebo snížily morální úroveň jeho chování či odpovědnosti

v práci. Avšak Josef se nevzdal svých návyků věrné služby a Bůh mu žehnal dokonce i ve vězení. „Ale Hospodin byl s ním, rozprostřel nad ním své milosrdenství a zjednal mu přízeň u velitele pevnosti... Všem, co činil, dopřával Hospodin zdar“ (v. 21–23). Způsob, jakým Josef jednal s vrchním číšníkem a vrchním pekařem, ukazuje na to, jaký soucit a úctu projevoval vůči svým spoluvězněm. Ellen Whiteová napsala, že „způsob, jakým jednal ve vězení, jeho bezúhonnost a soucit s těmi, kdo se nacházeli v těžkostech a zoufalství, mu otevřely cestu k budoucímu úspěchu a poctám“.⁴

Tím, jak se choval v době životních nesnází, vydával svědectví pro svoje okolí a stal se příkladem i pro nás dnes. „Každé vlídné slovo pronesené k těm, kdo prožívají zármutek, každý čin, který přinese úlevu, i každý dar věnovaný potřebným, jsou-li poskytnuty

ze správných pohnutek, přinesou dárci požehnaní.⁴⁵

Uplynulo mnoho let, než Josefa propustili z vězení. Dokonce i potom, co byl povýšen na místodržitele Egypta, to trvalo nějakou dobu, než se znovu shledal se svojí rodinou. A když konečně vlastním bratrům odhalil svoji totožnost, řekl jim: „*Netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života*“ (Gn 45,5).

Když ho na začátku bratři prodali do otroctví, Josef nemohl vědět, že se stane místodržitelem Egypta, ani to, že Boží vedení a moudrost zajistí přežití jeho rodiny a také celého Egypta. Nevěděl, jak Bůh vyřeší krizovou situaci, do které se dostal. Josef však nečekal, že bude věrný Bohu, až se stane správcem Potifarova domu, a že Bohu vzdá slávu za svoje úspěchy, až se stane místodržitelem Egypta. Díky svědectví Josefova života mohli Potifar i faraon poznat pravý zdroj Josefova úspěchu.

Josef se nevzdal ani ve chvílích, kdy se jeho situace zhoršila. Naopak, každou příležitost využil k tomu, aby prakticky prožíval víru svých otců a osvětil i nejtemnější kouty egyptské společnosti. Jako otrok mohl Josef mluvit s běžnými členy Potifarovy domácnosti, patrně i s tou nejnižší sociální skupinou. Ve vězení se setkal s vězni nejružnějšího původu. A jako správce Egypta se setkával s vedoucími osobnostmi. Bůh si použil Josefa, aby oslovil všechny společenské vrstvy.

Možná že se octnete „na podlaze koupelny“ jako Jane nebo v životní „propasti“ jako Josef. Možná že přemýšlíte o tom, jak se můžete stát Božími svědky v době, kdy prožíváte temné období svého života a cítíte bolest. Pokud se však ve svém zápase spoléháte na Boha, vaše vytrvalost a víra mohou inspirovat ostatní lidi ve vašem okolí.

Odkazy:

- ¹ Michael Foust, „Zpěvačka Nightbirde (zazářila na soutěži America's Got Talent), zemřela ve věku 31 let. Její odkazem se stala věta ‚Silu jsem našla v Ježíši‘“, *Christian Headlines*, 22. února 2022, <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.
- ² Nightbirde, „Bůh na podlaze koupelny“, 9. března 2021, <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>.
- ³ Všechny citáty z Bible jsou převzaty z Českého ekumenického překladu (tak i nadále).
- ⁴ Ellen G. Whiteová, *Na úsvitu dějin* (Advent-Orion, Praha 2001) s. 100.
- ⁵ Tamtéž.

Podněty k diskusi

- Jak se můžeme stát Božími svědky tam, kde se právě nacházíme?
- Vzpomeň si na okamžik, kdy se pro tebe stal požehnáním někdo jiný. Jakým způsobem jej/ji Bůh použil, aby ti požehnal?
- Co ti může bránit v tom, abys předával/a Boží milost a požehnaní svým životem i v různých okolnostech?

Malá dívka a Géchazí – pravý a falešný svědek

Řeka Jordán

Když už naše dcera byla schopná pochopit jednoduchý úkol uklízet si hračky, vedli jsme ji k tomu, aby si uklízela svůj pokoj nebo místo, kde si hrála. Samozřejmě, že jsme jí pomáhali, a jakmile vyrostla, naučila se sama si ustlat postel a skládat si vlastní oblečení.

Občas jsme jí dali nějakou odměnu za to, že nám pomohla s dalšími úkoly v domácnosti, jako je skládání prádla nebo jiné věci, které se od ní běžně neočekávají. Jednou přišla s úsměvem a natěšená a řekla si o odměnu, protože si uklidila nějaké svoje hračky! Vysvětlili jsme jí, že jsme rádi, že odvedla tak dobrou práci, ale že její hračky jsou ve skutečnosti její zodpovědnost. Odměnou jí byla spokojenost z dobře odvedené práce.

Očekáváte odměnu za to, co děláte? Pravděpodobně ne, i když je příjemné

slyšet slova uznání. A co v případě, kdy vydáváte svědectví ostatním lidem? Očekáváte odměnu od Boha? Druhá kniha Královská v 5. kapitole vypráví příběhy dvou druhů svědků: těch, kteří druhým vyprávějí o Bohu, aniž by očekávali odměnu, a těch, kteří si myslí, že si za své úsilí něco zaslouží.

Dítě jako svědek

Příběh začíná svědectvím dítěte, malého děvčátka, které bylo uneseno ze svého domova v izraelské zemi, aby sloužilo v domě Naamánově. Neznáme ani její jméno, ale její slova uvedla do pohybu události, které vedly k obrácení syrského velitele.

Příběh popisuje Naamána jako významného velitele vojska v Sýrii. Bůh dovolil, že díky němu Syřané vítězili.

Avšak Naamán trpěl malomocenstvím. Dívka namísto toho, aby usilovala o pomstu veliteli, jenž ji zajal, projevila vůči tomuto nemocnému muži soucit. Řekla jeho manželce: „*Kdyby se můj pán do-stal k proroku, který je v Samaří, ten by ho jistě malomocenství zbavil*“ (1Kr 5,3).

Izraelci i Judejci z velké míry selhali v naplňování Božího záměru s potomky Abrahama: „*V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země*“ (Gn 12,3). Místo aby se stali příkladem lásky k Bohu a k bližním, přijali pohanské zvyky okolních národů a utiskovali a vykořisťovali vlastní lidi. Avšak někteří jedinci zůstali Bohu věrní. Vydávali svědectví svým izraelským spoluobčanům, a když se dostali do vyhnanství,

přinesli požehnání do cizích domovů, ve kterých museli sloužit.

Ellen Whiteová napsala: „Rodiče oné hebrejské dívky, když ji učili znát Boha, nevěděli, jaká ji čeká budoucnost. Plnili však věrně svůj úkol a v domě velitele syrských vojsk svědčilo pak jejich dítě o Bohu, jehož se naučilo ctít.“⁴¹

Falešný svědek

Naamán vzal slova dívky vážně a odjel do Samaří, aby mohl být uzdraven. Přišel do domu proroka Eliši a očekával nějaký zázračný rituál. Prorok ho však poslal k řece Jordánu, aby se v ní vykoupal. Zpočátku se hněval, ale nakonec uposlechl a byl uzdraven. Vrátil se do domu Eliši jako zdravý

Starověké
město
Palmýra
v Sýrii

muž a z vděčnosti nabídl proroku Elišovi dary. Prorok jeho dary odmítl a poslal ho domů.

Avšak Géchazího, služebníka proroka Eliši, rozhořčilo, že prorok nepřijal dary syrského velitele: „*Hle, můj pán ušetřil toho Aramejce Naamána, když nevezl z jeho ruky, co přivezl. Jakože živ je Hospodin, poběžím za ním a něco si od něho vezmu*“ (2Kr 5,20). Géchazí byl chamtivý a domníval se, že když si Eliša nevezl odměnu, vezme si něco aspoň on sám.

Naamán předtím obdržel svědectví od mladé izraelské dívky; bylo to opravdové svědectví, které vycházelo ze skutečné víry v Boha a ze soucitu k nemocnému muži. Ale v tomto okamžiku dostal odlišné svědectví od falešného svědka Géchazího, který mu lhal proto, aby získal nějaké bohatství. Géchazí řekl, že ho poslal Eliša, aby převzal dary – talent stříbra a dvoje sváteční šaty – pro dva hostující prorocké syny. Naamán ochotně projevil vděčnost a přesvědčil Géchazího, aby si vzal dvojnásobné množství stříbra.

Když se Géchazí vrátil, Eliša se ho vypytał a Géchazí znovu lhal. Avšak Eliša přesně věděl, co se odehrálo: „*Což jsem v duchu nebyl při tom, když se muž obrátil ze svého vozu a šel ti vstříc? Copak je čas brát stříbro a brát šaty a olivovní či vinice, brav či skot, otroky či otrokyně?*“ (v. 26). Zázrak vykonal Bůh, a to nebyla vhodná chvíle přijímat dary vděčnosti. Ani Eliša nebyl tím, kdo vykonal zázrak – byl to Bůh! Přijetí daru vyslalo špatnou zprávu o Bohu, který uzdravil Naamána ze své milosti. V důsledku tohoto hříchu onemocněl Géchazí malomocenstvím.

Nevíme, co se stalo s mladou izraelskou dívkou. Jisté je však to, že její slova soucitu a pravdy přinesla do Naamánovy domácnosti uzdravení

a víru. Naproti tomu Géchazí toužil po hmotném zisku, jako by nějakým způsobem přispěl k zázraku, který vykonal Bůh. Svým falešným svědectvím na sebe přivolal stejnou nemoc, ze které byl Naamán uzdraven.

Je správné a potřebné, aby kazatelé, bibliční pracovníci a všichni zaměstnanci církve dostávali za svoji práci mzdu. Avšak neměli bychom vydávat svědectví o tom, kdo zaplatil nejvyšší cenu za naše vykoupení, a očekávat za to materiální zisk. Na všech stranách se setkáváme s lidmi, kteří jsou tělesně i duchovně zlomení. Ti potřebují uzdravení, které může nabídnout pouze Kristus. Naše svědectví může vést k tomu, že se někdo rozhodne následovat Krista. Možná že se díky naší modlitbě odehrají zázraky, avšak vždycky bychom si měli pamatovat, že naši skutečnou odměnu za vydávání svědectví o milosrdenství a lásce Boží máme připravenou v nebi. Sláva a čest patří pouze Bohu.

Odkazy:

- ¹ Ellen G. Whiteová, *Patriarchové a proroci* (Advent-Orion, Praha 1969), s. 161.

Podněty k diskusi

- Co to znamená, být opravdovým svědkem?
- O kom a o čem máme vydávat svědectví?
- Jaká je naše odměna za zvěstování poselství o Boží lásce?

Daniel – svědek na královském dvoře

Rekonstrukce
ulice
v Babylóně

Dějiny podávají svědectví o tom, že Bůh přiváděl věrné věřící lidi do centra politického vlivu. Již jsme sledovali příběh o Josefovi.

Mezi další patřili Daniel, Ester a Nehemjáš. Tito lidé byli přivedeni ke královskému dvoru jako zajatci či vyhnanci a sloužili zde v různých rolích. 1. kapitola knihy Daniel popisuje dobytí Jeruzaléma a deportaci mladých mužů z královských a šlechtických rodin, „*zběhlé ve veškeré moudrosti, kteří si osvojili poznání, rozumějí všemu vědění*“ (Da 1,4). „*Z Judejců byli mezi nimi Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš*“ (v. 6).

Tito mladí mužové projevili odvalu a odmítli se poskvřňovat jídlem a vínem z královského stolu. Bůh jim požehnal „*a dal těm čtyřem jinochům vědění a zběhlost ve veškerém písemnictví a moudrosti. Danielovi dal*

nadto porozumět všem viděním a snům“ (v. 17).

Danielovo veřejné svědectví

Brzy bylo jasné, že Daniel bude hrát důležitou roli v babylonské vládě. Jeho jedinečné povolání proroka ho postavilo do privilegovaného, ale zároveň i nebezpečného postavení.

První sen krále Nebúkadnesara, který popisuje 2. kapitola Danielova prorockví, králi zalichotil, protože ho samotného představil jako zlatou hlavu. Druhý sen však přímo odsoudil pýchu panovníka a uvádí, že skutečným vládcem tohoto světa je Bůh. Když král proroka vyzval, aby mu tento sen vyložil, Daniel byl viditelně rozrušený. Představte si situaci, že králi největší říše v celém světě řeknete, že pokud se zásadně nezmění, Bůh

z něj udělá zvíře, němou tvář! Daniel však věděl, že toto varování Nebúkadnesarovi posílá sám Bůh a že jeho povinností je mu toto varování předat.

Poté, co Daniel králi tento sen vyložil, dal mu radu: „*Překonej své hříchy spravedlností a svá provinění milostí k strádajícím; snad ti bude prodloužen klid*“ (Da 4,27). Tato rada nevycházela z doby, kterou strávil studiem kaldejského jazyka, z jeho znalostí literatury či tehdejší moudrosti, ale vycházela z toho, že Daniel znal Boha vesmíru. Nebúkadnesar se však nepokořil a proroctví se naplnilo. Až nakonec uznal, že Bůh je svrchovaným vládcem, tak skončila doba, kdy trpěl touto duševní poruchou.

Ani Nebúkadnesarův nástupce si nevzal Danielovu radu k srdci. Když král Belšasar zavolal Daniela, aby mu vyložil nápis, který se objevil na zdi, Babylon byl na pokraji zániku (Da 5). Daniel se k Nebúkadnesarovi choval s úctou a měl s ním soucit, ale Belšasar se pyšně vzepřel Bohu a nebral varování daná Nebúkadnesarovi vážně. Daniel krále otevřeně napomenul: „*Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponižil své srdce, ačkoli jsi o tom všem věděl, ale povýšil ses nad Pána nebes*“ (v. 22.23). Ještě té noci padl Babylon a s ním i král Belšasar. Přesně podle předpovědi v Nebúkadnesarově snu o velkolepé soše místo Babylonu zaujala další říše – Médo-perská.

Svědectví Danielova soukromí

Na novém královském dvoře Darjaveše médského mohl Daniel pokračovat jako jeden ze tří úředníků, kteří byli nadřízení mnoha satrapů celého království. O Danielovi se píše, že „*vynikal nad říšské vládcy i satrapy, neboť v něm byl mimořádný duch*“ (Da 6,4). Když se jeho kolegové pokusili najít na chování nebo

službě Daniela nějakou záminku ke stížnosti, nemohli najít nic, „*žádnou záminku ani zlé jednání, neboť byl věrný. Žádnou nedbalost ani zlé jednání na něm neshledali*“ (v. 5). Jediný způsob, jak by ho mohli z něčeho obvinit, bylo vymyslet zákon, který by Daniel nemohl dodržet: nikdo z lidí nesměl „*o nic žádat žádného boha nebo člověka po dobu třiceti dní*“, kromě krále (v. 8). Trestem za neuposlechnutí tohoto zákona bylo vhození člověka do jámy, v níž byli lvi.

Když Daniel uslyšel, že král podepsal tento zákon, vrátil se do svého domu. Daniel už měl svůj věk. Dobře věděl, že moc a postavení zkorumpovaly úředníky i satrapy. Věděl, jakých krutostí se různé říše dopouštěly, a znal osudy lidí, kteří se vzepřeli královskému rozkazu. Mohl si říci: „*Jsem na to už příliš starý,*“ a jednoduše během modlitby zavřít okna. Koneckonců modlitba byla jeho soukromou záležitostí. Daniel však zůstal věrný Králi všech králů a zákon, kterým se on řídil, byl mnohem závaznější než cokoliv, co dokážou vymyslet lidé.

Jak bylo jeho zvykem, Daniel třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu. Možná že viděl, jak ho spiklenci pozorují a radují se z toho, že jejich politický rival bude poražen. I když se král později snažil

Daniela zachránit před trestem, nako- nec byl podle zákona spuštěn do jámy se lvy.

Už samotná Danielova věrnost byla působivým svěděním na královském dvoře. Ale jeho vysvobození z jámy plné lvů dokázalo i jeho nepřítelům, že Bůh, kterému slouží, je jediný Bůh a že jeho úspěch i přežití jsou výsledkem Božího požehnání a zásahu.

Daniel věrně sloužil králi, ale ještě víc sloužil svému Bohu. Stejně jako Nebúkadnesar, který prožil pokoření a byl osvícen Božím zjevením prostřednictvím Daniela, napsal i král Darjaveš po Danielově záchraně výnos, aby se všichni lidé báli Boha, „*neboť on je Bůh živý a zůstává navěky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude až do konce*“ (v. 27).

Carlos Elías Mora napsal, že „Bůh použil zajetí, aby přinesl mocné svědectví o sobě do samotného centra

babylonského a médo-perského národa. Selhání Božího lidu, které vedlo k vyhnání Daniela a jeho přátel, nebylo pro Hospodina překážkou, aby splnil svůj záměr zjevit národům svůj charakter.“¹

Daniel svým veřejným i soukromým životem vydával svědectví lidem na nejvyšší úrovni, na dvorech panovníků. Nezkazila ho chamtivost ani touha po moci. Za jeho politickým úspěchem bylo působení Ducha svatého v jeho životě a věrná služba, která byla přirozeným důsledkem působení Ducha. Byl prorokem pro nevěřící a přinesl Boží slovo do centra té říše, která dobyla a zničila jeho vlast, město a chrám.

Daniel neoslabil silné poselství pravdy, které Bůh zjevil Nebúkadnesarovi a Belšasarovi, ani se nepokusil uniknout trestu z porušení zákona, který nemohl dodržet. Vydával věrné svědectví o vyšším Božím řádu a připomínal lidským vládcům, že v nebi vládne Král nad všemi králi, jehož zákon je spravedlivý, milosrdný a plný lásky.

Nemusíme sloužit králům ani vládnout provinciím, ale můžeme věrně sloužit všude tam, kde žijeme. Můžeme vydávat svědectví o Boží proměňující moci a o zjevení, které nám dal ve svém Slovu. Mohou nastat okolnosti, kdy budeme povoláni svědčit mocným lidem o vyšších Božích zákonech, ale většinou budeme vydávat svědectví v běžných, každodenních situacích a postojích. Avšak ať již budeme svědčit veřejné, nebo v soukromí, budme věrní.

Odkazy:

¹ Carlos Elías Mora, „Daniel and Friends: A Model for Witnessing“, *Journal of Adventist Mission Studies* 5, no. 1 (2009): s. 97.

Podněty k diskusi

- Jak se můžeme stát dobrými svědky v naší práci?
- Jak by měl křesťan reagovat na zákon, který stojí v protikladu k Božímu slovu?
- Jste přesvědčeni o tom, že věrně sloužíte ve svém zaměstnání, práci, v rodině a ve službě Bohu? V čem je možné se zlepšit? Modlete se za tyto oblasti a požádejte Boha, aby vám pomohl, aby každá oblast vašeho života svědčila o Bohu.

Samařská žena – nepravděpodobný svědek

Tento muž se svými společníky urazil velký kus cesty. Slunce páliło a blížil se čas poledního jídla.

Jeho unavené nohy pokrýval prach a rozpálený vzduch vysušil jeho tělo. Měl velkou žízeň. Posadil se vedle Jákobovy studny uprostřed pole a čekal. Jeho přátelé odešli, aby v měs-
tečku Sychar zajistili jídlo, ale on zde musel zůstat, protože očekával důležité setkání.

Ke studni přišla žena, aby si nabrala vodu. Přišla sama v době, kdy slunce rozpálilo krajinu, možná proto, že její životní styl neodpovídal normám její komunity.¹

Nepřišlo jí neobvyklé, že u studny sedí muž, protože studna byla místem pro nejrůznější setkání. Začala pouštět vědro do studny, když jí muž řekl: „Dej mi napít.“

Zlomový okamžik příběhu

Příběh v J 4 boří řadu společenských tabu a literárních očekávání. Zaprvé, Ježíš jako Žid a ten, koho považovali za Mesiáše, prochází Samařskem. Tento bod příběhu je velmi důležitý, protože název „Samařič“ nebo „Samařsko“ se v pouhých šesti verších (J 4,4–9) vyskytuje celkem šestkrát.

Po násilném vystěhování Izraelců se lidé – kteří v samařské oblasti zůstali – smísili s neizraelskými přistěhovalci, kteří byli do této oblasti deportováni. Brali se navzájem a smísili i svoje náboženství do určité formy synkretismu. Odmítli veškeré spisy proroků a moudrosti kromě pěti knih Mojžišových a uctívali Boha v chrámu, který postavili na hoře Gerizim.² Nepřátelství mezi Židy a Samařany se prohloubilo, když židovští exulanti, kteří se vraceli

Jákobova studna dnes

do Jeruzaléma, odmítli Samařanům jejich pomoc při obnovení chrámu (Ezd 4,2.3). Po celá staletí žili Samařané a Židé ve vzájemném nepřátelství. Když nebylo vyhnutí, Židé cestovali přes Samařsko, ale ortodoxní Židé raději volili delší cestu, aby se této oblasti úplně vyhnuli.³

Druhým porušením společenských konvencí bylo to, že Ježíš začal se Samařankou mluvit – nebyla to totiž žena, která by žila spořádaným životem – dříve už měla řadu mužů a v této době žila s milencem!

Za třetí, Ježíšův rozhovor prozrazuje, že toto setkání nebylo náhodné, on o této ženě věděl předem, dokonce ji cíleně vyhledal. A odhalil jí svoji identitu: je pro ni Mesiášem stejně, jako je Mesiášem pro všechny lidi!

Ježíš začal rozhovor jednoduchou prosbou: „Dej mi napít“ (J 4,7).⁴ Tuto ženu nešokovala pouze skutečnost, že s ní mluví Žid, ale i to, že od ní tento muž také něco žádá. V úžasu mu odpověděla:

„Jak ty jako Žid, můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ (v. 9). Ježíš ignoroval její zmínku o etnickém rozdělení a řekl jí, že by ho ona měla požádat o vodu, aby se napila. Voda, kterou jí nabídl on, byla voda živá. Opakovaně ji vedl od problémů etnického rozdělení a dávného nepřátelství k tomu, aby se zajímala o svoji vlastní žízeň duše a o jeho schopnost tuto žízeň uspokojit.

Když žena pochopila, že jí tuto tajuplnou vodu nabízí upřímně, a požádala ho o ni, Ježíš ji nečekaně vyzval, aby zavolala svého manžela. Její odpověď byla jednoduchá: žádného totiž neměla. Upřímně prozradila, že žije s mužem, který není jejím manželem, a Ježíš jí na to řekl, že tuto její životní okolnost zná.

Ženu zaskočilo, že Ježíš zná podrobnosti jejího osobního života. Pochopila, že to musí být prorok. Znovu rozhovor odvedla od svého osobního života k tématu vztahu Samařanů a Židů. Ježíš využil tuto příležitost a prohlásil, že nastává nová doba: ti, kteří Boha opravdově ctí, ať to budou Židé, nebo Samařané, „budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli“ (v. 23).

Od samotného začátku rozhovoru Ježíš měnil její pohled na svět rozdělený etnickými a náboženskými konflikty mezi Židy a Samařany. Žena se představila jako někdo, kdo zastává nepřátelský postoj vůči Židům a ve skutečnosti i vůči tomuto Židovi u studny. On tento její přístup narušil tím, že s ní mluvil a jednal s úctou. Žena považovala Jáкова a svoje předky za základ svého způsobu života, náboženského přesvědčení i místa uctívání. A Ježíš jí tyto věci nově vysvětlil a zásadně změnil její postoje.

Nakonec žena převedla rozhovor na téma, o kterém věděla, že se se v něm

Židé i Samařané shodují: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všechno“ (v. 25). Ježíš jí na toto její vyznání víry a naděje odpověděl jednoduše a překvapivě: „Já jsem to – ten, který k tobě mluví“ (v. 26).

Setba a žeň

Učedníci se vrátili v okamžiku naprostého ticha, které, jak se domnívám, nastalo po tomto překvapivém odhalení. Samařanka se v této chvíli už nezajímala o vodu, o které věděla, že uhasí její žízeň pouze dočasně. Přiběhla do města a lidem líčila, jak se setkala s Židem, který řekl, že je Mesiáš. Z jejich slov vyzařovala naděje: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?“ (v. 29).

Když se učedníci vrátili, Ježíš rozptýlil jejich obavy. Překvapilo je, když viděli, jak mluví se ženou, ale neřekli na to nic. Nyní naléhali, aby se najedl, ale on to odmítl s tím, že má pokrm, který oni neznají. Když viděl, že nechápu jeho jednání se ženou ani jeho jídlo, představil jim své poslání: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo“ (v. 34).

A hned nato i je pověřil posláním: „Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohledte na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromáždí úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozséváč i žnec... Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete“ (v. 35–38).

Během toho, co Ježíš mluvil, přicházeli ke studni díky nadšenému vyprávění ženy lidé z města. Ona neměla žádné odborné teologické vzdělání, a ještě před několika okamžiky rozuměla náboženským otázkám pouze na základě tradic svého etnika. Avšak

díky setkání s Ježíšem bylo její svědectví natolik účinné, že vzbudilo zájem celého města. Ježíšovo podobenství o rozséváči a sklizni se odehrávalo přímo před očima učedníků.

Učedníci neočekávali, že ve městě Sychar stráví nějaký čas. Mysleli si, že v něm jen nakoupí jídlo. Také nepředpokládali, že by se tato osamělá žena mohla stát tak účinnou misionářkou. Ellen Whiteová napsala: „Jakmile Samařanka poznala Spasitele, přivedla k němu další. Projevila se jako lepší misionář než Ježíšovi učedníci. Ti v Samařsku neviděli vhodné pole pro misijní práci. Mysleli jen na velké dílo, které vykonají někdy v budoucnosti. Neviděli, že přímo před nimi leží úroda zralá ke sklizni. Žena, kterou pohrdali, přivedla ke Spasiteli celé město. Okamžitě se vydala za svými krajany a nesla jim světlo.“⁵

Samařané pozvali Ježíše do města a on zde strávil se svými učedníky v Sychar celé dva dny. J 4,39 píše, že mnoho obyvatel města uvěřilo v Ježíše na základě svědectví ženy, ale díky jeho návštěvě jich uvěřilo ještě mnohem víc. Lidé řekli ženě: „Teď už věříme ne

Jákobova studna

proto, cos nám o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa“ (v. 42). Ježíš nemohl před Židy otevřeně prohlásit, že je Mesiáš, ale Samařané byli ochotní uznat jeho božství.

Voda pro žíznivé

Příběh o Ježíšovi a Samařance nám nabízí několik důležitých ponaučení.

Za prvé, evangelium je možné zvěstovat kdekoliv, kdykoliv a komukoliv, kdo je ochoten naslouchat. Ježíš nečekal na velké publikum, na shromáždění na základě dobré propagace. Začal hovořit s jednou hříšnou ženou, která se zabývala všední prací – nabírala si vodu. Ani když Samařanka předávala obyvatelům svého města zprávu o svém setkání, nečekala na žádný „nejvhodnější okamžik“, ale mluvila hned s každým, kdo jí naslouchal. Zpráva, kterou dostala, byla příliš důležitá na to, aby čekala.

Za druhé, nikdy bychom neměli předpokládat, že víme, kdo je, anebo není připraven přijmout evangelium.

Stejně tak nemůžeme tvrdit, že někdo není hoden přijmout evangelium. Ježíš to vysvětlil ve svých podobenstvích o setbě a sklizni: semeno evangelia padne na dobrou nebo špatnou půdu. Spolu s pšenicí roste i plevel, ale sám Bůh oddělí spravedlivé od nespravedlivých. Naším úkolem je jednoduše rozsévat a sklízet. Všechno ostatní ponecháme na Bohu.

Na začátku svého rozhovoru se Samaritánkou Ježíš popsal vodu, kterou nabízí, jako „pramen vody vyvěrající k věčnému životu“ (v. 14). Když žena přijala Krista jako Mesiáše, ona sama se stala pramenem, ze kterého vyvěrá tato živá voda. „Člověk, který pije z vody života, se stává zdrojem života. Kdo dostává, rozdává. Kristova milost v lidském srdci je jako pramen v poušti, který vyvěrá. Rozlévá se, každého občerstvuje a v těch, kdo hynou, probouzí touhu napít se vody života.“⁶

Přijměme dar živé vody, který nám Ježíš nabízí. A podělte se o něj s každým, koho potkáme. Každý rozhovor je příležitostí podělit se o tu vodu. Neměli bychom odpírat tento dar lidem, kteří mají velkou žízeň.

Odkazy:

- ¹ Victor H. Matthews, Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman, *Biblical Theology Bulletin* 40, no. 4 (2010): s. 219–220.
- ² Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: John* (Grand Rapids: Zondervan, 2000), s. 140–141.
- ³ Andreas J. Köstenberger, *John, v Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts* (Grand Rapids: Zondervan, 2002), sv. 2, str. 42.
- ⁴ J 4,7; ČSP.
- ⁵ Ellen G. Whiteová, *Touha věků*, Advent-Orion, Praha, 2000, s. 119–120.
- ⁶ Tamtéž, s. 120.

Podněty k diskusi

- Kterých představ by tě měl Bůh ve tvém životě zbavit a čím by je měl nahradit?
- Ovlivňují nějak politické nebo etnické rozdíly to, s kým se zapojujete do rozhovoru?
- Už jsi dnes pil/pila Ježíšovu živou vodu?

Tabita – svědectví praktického života

Naše rodina se nedávno rozloučila s naším milovaným dědečkem, tatínkem a manželem. Seděli jsme kolem jeho postele, plakali jsme, modlili se a zpívali písně o naději. Sledovali jsme, jak se jeho hrudník zvedá a klesá, a počítali jeho nádechy. Vzpomínali jsme na to, jak byl laskavý, trpělivý a štedrý, a přitom jsme se smáli a zároveň plakali. Celý svůj život věnoval službě Bohu. Víme, že při vzkříšení vstane v neporušitelném těle, ale bolest loučení s ním v tomto životě byla trýznivá. Když jsme takto dlouhé hodiny a dny bděli u jeho lůžka, uvědomili jsme si, že jsme nebyli stvořeni k takovému loučení. Nikdo se nechce dívat, jak z milovaného člověka pomalu prchá život. Byli jsme původně stvořeni pro věčný život.

Sešla se celá naše rodina a přišli i lidé z okolí. Společně jídlo a slova

povzbuzení a útěchy z celého světa jsou svědectvím o službě mých prarodičů; pracovali, pomáhali a milovali tolik lidí. Kniha Skutků apoštolů 9. kapitola popisuje příběh učednice, kterou lidé podobně milovali – jmenovala se Tabita (nebo Dorkas).

Žena, která konala dobré skutky

O Tabitě máme málo informací. Nevíme, kolik měla roků, jestli byla nebo nebyla vdaná, ani to, jestli měla děti. Víme, že byla učednicí a že „*konala mnoho dobrých skutků a štedře rozdávala almužny*“ (Sk 9,36). Zhotovovala také různé oblečení pro vdovy (Sk 9,37.39). Naplňovala tím naléhavou potřebu žen ve městě Joppe. To naznačuje, že Tabita mohla mít dost prostředků a možná byla majitelkou dílny na

oděvy.¹ Určitě měla dovednosti a zdroje na výrobu různých druhů oděvů. To, že ji text označuje jako učednici, naznačuje, že vedla společenství věřících.

Pro následovnice Krista znamenala nemoc a nečekaná smrt Tabity strašnou ránu. Můj dědeček zemřel na konci dlouhého a plného života, ale Tabita zemřela předčasně. Její tělo umyli a uložili do horní místnosti, kde se kolem ní shromáždily plačící vdovy. Také jejich oblečení, které měly na sobě, vydávalo svědectví o její lásce, o její péči o vdovy i o celou komunitu.

V nedalekém městě Lyddě uzdravil Peter ochrnutého muže a zpráva o tom se rozšířila po celém kraji. Další učedníci z Joppe vyslali posly k Petrovi a naléhavě ho prosili, aby okamžitě přišel do jejich města. Zřejmě doufali, že se stane zázrak. Když Petr dorazil, setkal se s hluboce zarmoucenými věřícími. Truchlící shromážděné vdovy mu ukazovaly šaty, které jim ušila. Jejich svědectví o službě Tabity na apoštola Petra nepochybně zapůsobilo. Poslal všechny přítomné z místnosti

ven a pak se modlil za její vzkříšení. Ve víře se obrátil k mrtvé ženě a řekl: „Tabito, vstaň!“

Bůh do jejího těla znovu vdechl život; Tabita se podívala na Petra, vzala ho za ruku a vstala. Umíme si představit, jakou radost a štěstí prožívali věřící, když jim Tabitu představil živou? Díky zázraku vzkříšení Tabity uvěřilo mnoho lidí v Joppe v Pána. Tragická a smutná smrt Tabity se změnila v triumf jejího vzkříšení. Jak mocné muselo být svědectví zvěstovat zprávu o tom, že Tabita zemřela a byla znovu přivedena k životu!

Smrt a odložené vzkříšení

Co ale říci o těch lidech, kteří zemřou a zůstanou mrtví? Není zde už obrovské množství mužů, žen a dětí, kteří věrně sloužili Bohu, a přesto museli zemřít v nejlepších letech? Boj mezi Bohem a satanem si už vyžádal spoustu obětí a nezáleží na tom, jestli zemřeli jako mladí, nebo až na konci dlouhého života. Válka přináší

Přístav ve staré Jaffě (dříve Joppe)

Ženský oděv: chiton (spodní prádlo), himation (svrchní oděv)

smrt a oběti. Avšak smrt a vzkříšení Ježíše Krista nám dává naději na to, že po smrti bude následovat život, protože lidé, kteří zemřeli v Kristu, budou vzkříšeni, aby s ním žili (Ř 6,8). Prozatím nejsme ještě imunní vůči nemocem ani vůči smrti, máme stále smrtelná těla.

Jak se vyrovnáme s tím, že lidé stále umírají? Mne velmi povzbudilo to, když jsem si uvědomila, že smrt věrného věřícího je sama o sobě určitým svědectvím. Na konci svého života nemohl můj dědeček vyšetřovat pacienty, vést biblické hodiny, přednášet kázání, nedokázal se dokonce už ani nahlas modlit. Jeho svědectví nespočívalo již v tom, co mohl nebo nemohl dělat, ale v tom, kým byl: byl to muž, který byl Božím přítelem.

Když umíral, shromáždili se kolem něj lidé, kteří si ho vážili, a vzpomínali na jeho laskavost a věrnost, podobně jako se shromáždily vdovy kolem Tabity. Když dědeček ležel a umíral, dostali jsme mnoho zpráv, ve kterých lidé děkovali Bohu za jeho lásku, kterou projevil tolika lidem. Na zdravotnický personál zapůsobila oddanost rodinných příslušníků a přátel, kteří

byli u jeho postele a starali se o něj nebo zpívali a četli mu biblické pasáže. On sám nám ukázal, jak milovat a nabízet útěchu. A během jeho posledních dnů jsme se o něj starali stejně, jak se on dříve staral o mnoho jiných.

Smrt svědka je sice koncem jeho života, ale neznamená, že vše skončilo. Ať už nastane vzkříšení bezprostředně po smrti jako v případě Tabity, nebo je odloženo až do druhého Kristova příchodu, ti, kteří zůstanou, mají pokračovat a zvěstovat poselství Boží pravdy, naděje a lásky. Pokračujme v naplňování odkazů lidí, kteří použili své obdarování k požehnání komunit, ve kterých sami žili. Přála bych si, abychom vzdávali slávu tomu, kdo udržuje naše životy, kdo stojí vedle nás v našem zármutku a kdo jednoho dne setře každou slzu z našich očí.

Odkazy:

¹ Teresa J. Calpino, *Ženy, práce a vedení v knize Skutků* (Tübingen: Mohr Siebeck, 2014), s. 141.

Podněty k diskusi

- Jak můžete využít své schopnosti a zdroje ve prospěch své komunity?
- Kdybys měl dnes zemřít, jaký by byl tvůj odkaz pro další lidi?
- V jakém smyslu se může stát smrt věřícího svědectvím?
- Jakou naději máme, když nám zemře milovaný člověk?

Akvila a Priscilla – svědectví manželského páru

Divadlo
a Přístavní
(Arkádiová
třída (ulice
vedla
do přístavu)

Každé hnutí potřebuje vůdce a někteří z neefektivnějších vůdců tvořili páry. James a Ellen G. Whiteovi se vzali 30. srpna 1846 a společně se stali dvěma nejvlivnějšími vůdci hnutí, ze kterého vznikla Církev adventistů sedmého dne. Kázali, učili, usměrňovali a nabízeli rady lidem a církvi po celé Severní Americe.

James zahájil vydavatelskou práci, která se stala hnací silou šíření adventistického poselství po celém světě. Stejně tak i spisy Ellen G. Whiteové přinášely vizi a prorocké vedení členům a sborům.

Mohli bychom je nazvat důležitým adventistickým „vlivným párem“ – párem dvou velmi schopných lidí, kteří se navzájem doplňují a posilují.

Raná křesťanská církev měla také jeden vlivný pár – Akvilu a Priscillu. Stejně jako James a Ellen Whiteovi,

i oni posilovali církev všude tam, kam přišli.

Vlivný pár rané křesťanské církve

S Akvilou a Priscillou se poprvé setkáváme ve Skutcích 18. Tato kapitola popisuje cestu apoštola Pavla z Athén do Korintu. Korint byl hlavním kulturním, politickým a ekonomickým centrem, do jehož dvou přístavů připlouvala spousta lidí. Proto se stal nejvhodnějším místem pro předávání evangelia.

Akvila a Priscilla se do Korintu přistěhovali teprve nedávno. Stejně jako další Židé museli kvůli Claudiovu výnosu opustit Řím, pravděpodobně v důsledku konfliktu ohledně kázání Ježíše Krista.¹ Manželé se patrně stali křesťany už před příchodem Pavla. Přijali ho do svého domu a zapojili ho

také do svého podnikání. Akvila a Priscilla vyráběli stany, a tak mohla tato trojice spolupracovat v řemesle, pravděpodobně v přízemní dílně jejich bydliště.² V těchto prostorách také hovořili se svými zákazníky o evangeliu a možná se tam setkávaly malé skupinky věřících. V Korintu se k Pavlovi připojili Silas a Timoteus a po konfliktu s Židy misijní práci rozšířili i na pohany. Akvila a Priscilla se patrně také aktivně zapojili do této služby. Později s nimi Pavel cestoval do Efezu, kde je ponechal, aby zvěstovali evangelium a vytvořili společenství věřících (Sk 18,18.19). Tímto způsobem pracovali podobně jako Barnabáš, Silas a Timoteus, spolupracovali s Pavlem jako „misionářský pár“.³

V Efezu manželé spolupracovali s dalšími věřícími a nakonec ve svém domě založili sbor (1K 16,19). Navštěvovali synagogu, kde slyšeli, jak Apollo, Žid z Alexandrie, mluví o Ježíši (Sk 18,24–26). Priscilla a Akvila rozuměli evangeliu přesněji a lépe než Apollo možná proto, že byli křesťany už delší dobu, nebo proto, že jejich teologické chápání rozšířil a prohloubil společný pobyt s apoštolem Pavlem. Rozpoznali dary, kterými Bůh obdařil Apolla, vzali ho k sobě – a místo aby ho veřejně opravovali, „ještě důkladněji mu vyložili Boží cestu“ (v. 26). Na Apolla velmi dobře zapůsobila jejich pohostinnost a takt, přijal jejich teologické poučení a odešel do Achaje – oblasti, ze které odešli Akvila a Priscilla, kde pokračoval ve své službě.

V určitém okamžiku se manželé přestěhovali zpátky do Říma. Pavel jim v listu Římanům (Ř 16,3.4) posílá pozdravy a chválí je jako „mé spolupracovníky v díle Krista Ježíše, kteří pro mne nasadili život; jsem jim zavázán vděčností nejen já sám, ale i všechny

církve z pohaných národů.“ Posílá také pozdravy sboru v jejich domě a potvrzuje skutečnost, že i nadále zakládali domácí sbory tam, kam přišli (v. 5).

Tento krátký, ale výstižný pozdrav naznačuje, že židovský pár se nesoustředil pouze na službu Židům, ale pomáhal Pavlovi také zvěstovat evangelium pohanům, a to do té míry, že za jejich službu byly vděčné „všechny církve pohanů“.

Poslední odkaz na Priscillu a Akvilu máme ve 2Tm 4,19, kde Pavel žádá Timotea, aby vyřídil tomuto páru pozdravy. Přestěhovali se zpátky do Efezu, kde spolupracovali s Timoteem v posilování a budování církve.⁴ Pár, který se několikrát stěhoval, měl nástroje k provozování svého řemesla i lásku k evangeliu. Svůj domov otevřel ve třech různých městech Pavlovi a dalším věřícím. Všude, kam přišli, zvěstovali evangelium. Církve jim neplatila kazatelskou mzdu. Podnikali ve svém oboru a využívali vlastní zdroje, čas a poznání, které měli, aby předávali evangelium a vzdělávali lidi v komunitách, ve kterých žili.

Svědectví domova

V dnešní době globalizace je cestování na dlouhé vzdálenosti nesrovnatelně snazší, než bylo v době Pavla, Priscilly a Akvily. Můžeme snadno a rychle komunikovat prostřednictvím e-mailů, SMS nebo telefonních hovorů. Avšak navzdory naší komunikační propojenosti mnozí z nás touží po společenství a blízkých vztazích, které můžeme sledovat v rané křesťanské církvi.

Síla svědectví Akvily a Priscilly nespočívá v jejich teologickém poznání či ve vyváženosti mezi jejich službou a podnikáním, ale ve vztazích, které navázali s Pavlem, Apollem a dalšími věřícími. Pavlovi poskytovali ve svém

domově možnost zajistit si základní životní potřeby v době, kdy sloužil evangeliem. Ve svém domově nabídl a zajistil Apollovi další teologické vzdělání. A na každém místě, kde žili, se jejich domov stal domácím sborem, místem uctívání Boha a také útočištěm věřících.

Manželské páry, které spolupracují na díle zvěstování evangelia a otevírají svůj domov lidem, kteří touží po hlubším vztahu a propojení, umožňují lidem ve světě zahlédnout určitý záblesk obrazu Boha. Zdravé křesťanské domovy nabízejí světu s jeho narušenými vztahy a chatrnými domovy duchovní a emocionální uzdravení.

Je nutné zdůraznit, že týmová služba není omezena pouze na manželské páry. Bůh dokáže použít jakýkoli způsob partnerství, ať už se jedná o skupiny přátel, jakými byli Pavel, Silas a Timoteus (Sk 18,5), nebo skupinami tvořenými členy širší rodiny. Každý

takový tým nabízí jedinečné výhody pro šíření evangelia.

Ellen Whiteová napsala: „Dílo, které máme vykonat, nevyžaduje bohatství, společenské postavení ani velké schopnosti. Žádá si laskavého, obětavého ducha a pevný úmysl... Může se zdát, že oblast našeho vlivu je nepatrná a naše schopnosti malé, že máme málo příležitostí, že málo dokážeme. Přesto máme podivuhodné příležitosti, jestliže dobře využijeme možnosti, které nám poskytuje náš vlastní domov. Otevřeme-li svá srdce a své domovy Božím životním zásadám, staneme se prostředníky, skrze něž bude proudit životodárná síla. Z našich domovů budou tryskat proudy zdraví, které přinášejí život, krásu a užitek tam, kde je dnes pusto a prázdno.“⁵

Nemusíme být placenými kazateli, abychom mohli úspěšně vydávat svědectví. Nemusíme být ani bohatí. Musíme být pouze ochotní konat Boží dílo, uposlechnout jeho volání jít tam, kam nás povede, a spojit se s dalšími věřícími v hlásání evangelia tomuto světu.

Odkazy:

- ¹ David W. Pao, „Acts“, v *The Baker Illustrated Bible Commentary*, ed. Gary M. Burge a Andrew E. Hill (Grand Rapids: Baker, 2012), s. 1201.
- ² Marie Noël Keller, *Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus* (Collegeville, Minn.: Liturgical Press, 2010), s. 17–20.
- ³ Tamtéž, s. 23.
- ⁴ Nguyen vanThanh, „Migrants as Missionaries: The Case of Priscilla and Aquila“, *Mission Studies* 30 (2013): s. 204.
- ⁵ Ellen G. Whiteová, *Život naplněný pokojem* (Advent-Orion, Praha 1995), s. 187.

Podněty k diskusi

- Jak můžete využít vaši pohostinnost ať už u vás doma, nebo ve spolupráci s ostatními věřícími?
- Jakými způsoby se můžete dále vzdělávat, abyste druhé učili „cestě Boží“?
- Pokud jste manželé, jak můžete vy a váš partner spolupracovat na předávání evangelia? Jakým způsobem může vaše manželství vydávat svědectví?

Apoštol Pavel – svědectví až do smrti

Antický Řím –
Forum
Romanum

Během Pavlova posledního výslechu udělala apoštolova slova na císaře Nerona tak silný dojem, že své rozhodnutí o případu odložil. Obžalovaného Božího služebníka ani neosvobodil, ani neodsoudil. Brzy však byl císař naplněn vůči Pavlovi novou záští. Rozhněvalo ho, že není schopen zastavit šíření křesťanského náboženství ani na vlastním dvoře. Dospěl tedy k závěru, že nechá apoštola zabít, jakmile k tomu bude mít vhodnou záminku. Krátce nato oznámil své rozhodnutí, jímž Pavla odsoudil k mučednické smrti. Vzhledem k tomu, že jako římský občan nesměl být apoštol mučen, rozsudek zněl, že bude stát.

Ve vší tichosti byl Pavel přiveden na místo popravky. Smělo se jí zúčastnit jen několik přihlížejících. Apoštolovy pronásledovatele totiž znepokojoval

jeho obrovský vliv, takže se obávali, aby se při pohledu na jeho smrt neobrátili na křesťanství mnozí další. Ale dokonce i otrlí vojáci, kteří Pavla doprovázeli, naslouchali jeho slovům a s úžasem si uvědomovali, že hledí smrti vstříc s radostí, ba dokonce s potěšením. Jeho ochota odpustit svým vrahům a jeho neochvějná důvěra v Krista až do posledního okamžiku se pro některé svědky jeho umučení stala životodárnou vůní vedoucí k životu. Nejedna z nich přijal Spasitele, kterého apoštol kázal, a zakrátko svoji víru sami statečně zpečetili svou vlastní krví.

Pokoj v hodině trýzně

Až do poslední hodiny svědčil Pavel svým životem o pravdivosti slov, která napsal Korintským: „*Neboť Bůh, který*

Tre Fontane – místo v Římě, kde byl údajně popraven apoštol Pavel

řekl, ze tmy ať zazáří světlo, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven“ (2K 4,6–10).

Apoštolovy schopnosti nespočívaly v něm samotném, ale v přítomnosti a působení Božího Ducha, který ho naplňoval a podřizoval všechny jeho myšlenky Kristově vůli. Prorok to

vyjádřil následovně: „*Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá*“ (Iz 26,3). Nebeský pokoj, který vyzářoval z Pavlovy tváře, získal mnohé pro evangelium.

Pavel kolem sebe neustále šířil nebeský vliv. Všichni, kdo se s ním setkali, poznali, že udržuje společenství s Kristem. Protože žil podle pravdy, kterou zvěstoval, byla jeho kázání velmi přesvědčivá. Právě v tom tkví moc pravdy. Přirozený, bezděčný vliv svatého života je kázáním, které o křesťanství svědčí více než cokoli jiného. Argumenty, přestože je nelze vyvrátit, mohou vyvolat jen odpor; ale příklad zbožného jednání působí mocí, které je zcela nemožné odolat.

Život zaměřený na druhé

Pavel si dělal starosti o ty, které nyní opouštěl a kteří se budou muset vypořádat s předsudky, nenávisť a pronásledováním, a přitom úplně zapomněl na své vlastní blížící se utrpení. Několika křesťanům, kteří ho doprovázeli na popraviště, připomínal zaslíbení daná těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost. Takto se je snažil posílit a povzbudit. Ujišťoval je, že vše, co Bůh řekl o svých zkušných a věrných dětech, se splní. I když se na krátkou dobu dostanou do nejrůznějších pokusů a nesnází nebo budou zbaveni světského pohodlí, mohou nacházet útěchu v ujištění o Boží věrnosti a vyznávat: „*Neboť vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěříl, až do onoho dne*“ (2Tm 1,12). Noc zkoušek a utrpení brzy skončí a nastane šťastné ráno, které bude počátkem pokojného a dokonalého dne. Apoštol nehleděl do úžasné budoucnosti s nejistotou nebo strachem, ale s radostnou nadějí a toužebným očekáváním. Když stál na místě

svého umučení, neviděl ani meč svého kata, ani zem, která brzy vsákne jeho krev. Onoho letního dne vzhlédl ke klidnému modrému nebi a spatřil trůn věčného Boha.

Stejně jako kdysi ve svém vidění Jákob, uviděl i tento muž víry žebřík symbolizující Krista, který spojil zemi s nebem, smrtelného člověka s věčným Bohem. Když si vzpomněl, jak se již patriarchové a proroci spoléhali na toho, který je také jeho oporou a útěchou a pro něhož nyní hodlá položit svůj život, jeho víra se upevnila. Tito Boží lidé, kteří v průběhu staletí svědčili o své víře, ho ujišťují, že Bůh je věrný.

Jeho spoluapoštolové se nezalekli náboženského fanatismu ani pohan-ské pověřivosti, pronásledování a pohrdání a vydali se kázat evangelium o Kristu. Aby mohli uprostřed duchovní temnoty, zmatků a nevěry vyvýšit světlo kříže, neušetrili ani své životy. Také tito apoštolové jsou pro něj svědectvím, že Ježíš je Boží Syn a Spasitel světa. Z mučidel, z hranic, ze žalářů, z roklin země a jeskyní proniká k jeho sluchu vítězné volání mučedníků. Slyší vyznání vytrvalých, kteří navzdory opuštěnosti, trápení a týrání neohroženě a slavnostně svědčí o své víře a prohlašují: „Vím, komu jsem uvěřil.“ Tím, že pro svou víru obětovali své životy, oznámili světu, že ten, v něhož vložili svou důvěru, má moc je zachránit.

Blahoslavená jistota

Pavel si byl jistý, že má v Božích očích velkou hodnotu, protože byl vykoupen Kristovou obětí, očištěn od svého hříchu jeho krví a oblečen do jeho spravedlnosti. Jeho život byl spolu s Kristem skryt v Bohu. Byl přesvědčen, že Pán, který zvítězil nad smrtí, je

schopen zachovat to, co je mu svěřeno. Proto se chopil Spasitelova zaslíbení: „*Já jej vzkřísím v poslední den*“ (J 6,40). Jeho myšlenky a naděje se soustředily na druhý příchod jeho Pána. A když dopadl katův meč a mučedníka obklopily stíny smrti, věnoval svou poslední myšlenku – která bude při onom slavném probuzení zároveň i jeho první myšlenkou – setkání s Dárcem života, který ho radostně přivítá mezi spasenými.

Od chvíle, kdy zestárlý apoštol prolil svou krev pro Boží slovo a pro svědectví o Ježíši Kristu, již uplynula řada staletí. Nikdo z věrných nezaznamenal pro budoucí generace zprávu o posledních okamžicích života tohoto svatého muže. Skrze Ducha svatého nám však bylo zachováno jeho poslední svědectví. Od té doby zní jeho hlas všemi staletími jako zvuk polnice. Svou odvahou posiluje tisíce Kristových svědků a v mnoha zarmoucených probouzí ozvěnu své vlastní radosti z vítězství: „*Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlíží jeho příchod*“ (2Tm 4,6–8).

Tento článek je výběrem z knihy Ellen G. Whiteové *Poslové naděje a lásky* (Advent-Orion, Praha 2005), s. 294–296.

Adventisté sedmého dne věří, že Ellen Whiteová (1827–1915) přijala a uplatňovala biblický dar proroctví během své sedmdesátileté veřejné služby.

S Božím slovem na každý den

Tváří v tvář Osobní příběhy biblických postav

Reinder Bruinsma

Tváří v tvář

Osobní příběhy biblických postav

Každý člověk, kterého kdy potkáme, má svůj životní příběh, jemuž stojí za to naslouchat. Také Bible je kniha o skutečných lidech se všemi jejich zvláštnostmi a nedostatky. Setkání s nimi nás mnohdy překvapí, povzbudí i poučí. Denní krátká chvílka s každou z postav nás obohatí novým, nezapomenutelným příběhem. K těmto setkáním nás zve respektovaný adventistický teolog Dr. Reinder Bruinsma, který nám je představí s jemu vlastní poctivostí a vřelostí.

Vydává Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, Praha 6 – Sedlec
115 × 170 mm / 368 stran / brožovaná

ZAMYŠLENÍ PRO DĚTI

PŮJDU, ABYCH BYL JEHO SVĚDKEM

Tanya Muganda, asistentka oddělení dětí při GK CASD

STAŇ SE SVĚDKEM I TY!

Příběh z Bible: Genesis 15,12–18

Abram byl jedné tiché noci venku, když ho Pán Bůh překvapil tím, co mu řekl: „Abrame, přišel okamžik, aby ses spolu se svojí ženou Sáráj a s celou svojí rodinou přestěhoval do jiné země. Lidé si budou vážit tvého jména a bude tam žít spousta tvých potomků.“ Abram si pomyslel: „*To je tedy něco! Pán Bůh mi zaslíbil novou zemi a velkou rodinu. Musím to říct co nejdřív své ženě Sáráj.*“

Sáráj vyšla ven a překvapeně se Abrama zeptala: „Co tady děláš potmě? Je všechno v pořádku?“ Abram jí nadšeně vyprávěl: „Pán Bůh mi řekl,

abychom se jako rodina přestěhovali do nové země, kde o něm budeme moci vyprávět více lidem. A budoucí generace nás budou znát jako velkou rodinu.“

Sáráj mu se zmateným výrazem ve tváři odpověděla: „Mám z takového kroku obavy, protože opouštíme všechno, co máme a známe.“ Ale Abram Sáráj povzbudil a ujistil ji o tom, že je Bůh na této cestě bude provázet. Abram sice celý svůj život žil ve městě Ur, ale důvěřoval Pánu Bohu, který mu slíbil, že je v tomto velkém životním kroku povede.

Umíte si představit, že by vám rodiče řekli, že se musíte přestěhovat do nového města, do nového sboru nebo do nové školy, kde si musíte najít nové přátele?

Když se vydali na cestu, vezli Sáráj, Abram a jeho synovec Lot na velbloudech svůj majetek – všechno nádobí, nábytek a oblečení. Sáráj si posteskla: „Tady na poušti je tak nesnesitelné horko,“ a Lot také zabručel: „Mám žízeň a jsem velmi slabý.“ Abram jim odpověděl: „Já se také cítím velice unavený, ale už jsme skoro na místě.“

Pán Bůh je všechny chránil, dokud bezpečně nedorazili do cíle své cesty. Celou tuto dlouhou cestu jeli Abram, Sáráj a Lot na svých velbloudech.

Jak se blížili k cíli, viděli celou řadu zajímavých míst a měst. Konečně dorazili do města Cháran.

Po nějaké době Bůh řekl Abramovi, aby se znovu vydal na cestu. Řekl mu, že místem, kam cestují, je země, která se nazývá Kanaán. Sáráj a Lot byli překvapeni, že se budou muset zase sbalit a vydat se na další dlouhou cestu. Pán Bůh je však znovu vedl, takže se bezpečně dostali do své nové vlasti.

Pán Bůh daroval Kanaán Abramovi jako jeho novou zemi, ve které měl v budoucnosti mít mnoho dětí, vnoučat a pravnoučat. Abram, Sáráj a Lot si v tomto svém novém domově vybalili všechno své oblečení, nádobí a nábytek a postavili si stany. Je to sice cizí země, ale Pán Bůh jim určitě pomůže, aby o něm dokázali vydávat svědectví lidem, kteří v této zemi žijí.

Ačkoli byl Abram cizincem v této zemi, stal se svědkem Boží lásky a moci. Stejně tak se i vy můžete stát Božími svědky tam, kde žijete, nebo v novém městě či sboru.

zamyšlení pro děti

Ted' jsi na řadě ty

- Jak se jmenovala poslední země, do které se Abram, Sáráj a Lot přestěhovali?
- Museli jste se někdy přestěhovat do jiné čtvrti, města nebo země? Jak jste se tam cítili?
- Co můžeš druhým lidem vyprávět a předávat, když se přestěhuješ na nové místo, kde žijí cizí lidé?
- Jak si můžeš získat nové přátele?

Tvoříme

Slož čistý nebo barevný papír na polovinu. Na složený papír nakresli kufr i s držadlem, tak aby se dal otevírat. Kufr můžeš vystříhnout a vybarvit. Dvnitř kufru nakresli, co by sis určitě chtěl na takovou cestu vzít s sebou.

BUĎTE SVĚDKY, I KDYŽ ŽIVOT NENÍ FÉR

Příběh z Bible: Genesis 39,20–41,3

Josef, když ho uvrhli do vězení, si říkal sám pro sebe: „To přece nemohou myslet vážně!“ Neprávem ho totiž obvinili, že špatně zacházel se ženou svého pána Potífara. Byl smutný proto, že to s ním vypadalo velice špatně. Jeho bratři ho prodali jako otroka do cizí země, do Egypta, a teď ho uvěznili, i když se nedopustil ničeho zlého. V temném vězení byla zima a dostával hrozné jídlo. Josef se cítil osamělý a měl obavy, co bude dál. V hlavě se mu rojila spousta otázek. Uvažoval o tom, jestli to všechno byl

Boží plán. I když měl Josef určité pochybnosti, stále důvěřoval, že všechno vede sám Bůh. Říkal si: „Já vím, že Pán Bůh mi pomůže překonat toto těžké období.“

Také v tomto špatném vězeňském prostředí se Josef snažil pomáhat ostatním kolem sebe. Správce vězení si všiml a ocenil, jaký Josef je, a proto ho pověřil správou celého vězení. Pomohl také dvěma vězňům, kteří měli sny, jimž nerozuměli, a obrátili se na něho: „Josefe, mohl bys mi vysvětlit děsivý sen, který se mi v noci zdál?“ Josef se jich zeptal, co ve snu viděli. Spoluvězni mu popsali svoje zvláštní sny a Josef jim je s Boží pomocí dokázal vysvětlit. Jeden z vězňů byl propuštěn z vězení a vrátil se do své služby u faraóna, ale za Josefa se u panovníka nepřimluvil. Na Josefa se úplně zapomnělo.

Dokázali byste pomáhat druhým i v obtížné situaci? Navzdory tomu, že se všechno v jeho životě pokazilo, Josef dokázal být Božím svědkem. Josef důvěřoval Bohu, který mezitím pracoval v zákulisí.

Uplynulo několik let, když se jednou faraonovi zdály dva zvláštní sny a nikdo na královském dvoře mu je nedokázal

vysvětlit. Vtom se ozval faraonův komorník, který mu řekl: „Já ještě z vězení znám někoho, kdo je schopný ti tvoje sny vyložit.“ Faraon mu řekl: „Tak na co čekáš? Běž a přiveď mi toho muže.“

Potom faraon Josefovi vylíčil, co se mu zdálo. „Viděl jsem, jak velice hubené krávy snědly docela vypasené krávy.“ Pán Bůh dal Josefovi poznat, že brzy zemi postihne veliký hlad, a Josef to mohl faraonovi vysvětlit. Na faraona zapůsobila Josefova moudrost a pochopil, že právě tento muž bude nejlepším vůdcem. Ustanovil Josefa za vládcu nad celým Egyptem. Josef zaujal nejvyšší postavení hned po faraonovi!

Kvůli všem těm špatným věcem, které prožil, nebylo pro Josefa snadné svědčit o Bohu. Ale dokázal navzdory okolnostem i nadále důvěřovat Bohu, ke kterému se modlil. Josefův příběh nás učí, že bez ohledu na to, jak těžké okolnosti budeme prožívat, můžeme důvěřovat, že nám Pán Bůh pomůže. Bůh má pro každého z nás svůj plán.

Ted' jsi na řadě ty

- Co se stalo s Josefem, když ho Potfárová manželka křivě obvinila?
- Zachoval by ses stejně, jako to udělal Josef?
- Co bys dělal, kdyby s tebou špatně zacházeli spolužáci nebo kamarádi? Nadále by ses modlil a důvěřoval Bohu?
- Řekni, co by ti dokázalo pomoci vydávat o Bohu dobré svědectví, i když cítíš nepochopení a to, že jsi sám.

Tvoříme

Na náplastí napiš pomůcky, o kterých jste mluvili (modlitba, Bible, zpěv...). Hotové náplastí vlož do obálky s nápisem PRVNÍ POMOC KŘEŠŤANA. Obálku můžeš někomu darovat.

Zahrajte si hru *Křesťane, nezlob se* (upravená hra *Člověče, nezlob se!*). Můžete si na některá políčka vymyslet vlastní pravidla (např.: Potfár tě uvrhl do vězení – dvě kola stojíš; vyložil jsi spoluvězni jeho sen – urči, kdo bude házet kostkou dvakrát; stal ses správcem Egypta – házíš kostkou ještě dvakrát).

OPRAVDU ZVLÁŠTNÍ NEMOC

Příběh z Bible: 2. Královská 5,1–16

Naamánova žena se zeptala svého muže: „Co to máš na kůži za zvláštní vřed?“ „Všiml jsem si toho teprve nedávno, myslím, že je to jen zvláštní vyrážka,“ odpověděl jí manžel. Naamán měl opravdu na kůži něco zvláštního. Začaly se mu dělat bílé skvrny po celém těle. Nezabírala na to žádná mast ani jiný lék. Bílé skvrny na kůži ho svědily a bolely.

„Vypadá to, že tě postihlo malomocenství,“ řekla mu v obavách jeho žena.

„To snad ne. Pokud mám tuto nemoc, potom nebudu moct dělat svoji práci,“ povzdechl si Naamán. Naamán byl vrchním velitelem armády syrského krále a velel všem vojákům.

Mladá služka z Izraele, která pracovala v jejich domácnosti, zaslechla jejich rozhovor. Když viděla, jak Naamána ty bílé skvrny na jeho těle bolí,

bylo jí ho líto. Rozhodla se, že své paní řekne o proroku Elišovi.

„Mám dobrou zprávu, že by manžel mohl být uzdraven z malomocenství,“ řekla své paní. Když se Naamán dozvěděl, že existuje řešení, vypadal překvapeně. Mladá izraelská dívka pak pokračovala: „Uzdravit mého pána může jedině Bůh.“ Naamán nevěděl, co si má myslet o radě mladé služky. Dívka své paní řekla i o proroku Elišovi, který slouží Bohu. Prorok Eliša by mohl Naamánovi pomoci. Ale Naamán bude muset jít k proroku do Izraele, aby byl uzdraven.

Cesta ze Sýrie do Elišova domu v Izraeli byla dlouhá. Naamán si jako doprovod vzal několik svých mužů a služebníků a vydal se na cestu – v naději, že by mohl být zázračně uzdraven. Naamán dorazil v pořádku do Izraele.

Pak dostal konkrétní pokyn, aby se sedmkrát ponořil do řeky Jordánu!

„Je možné, abych se uzdravil tím, že se ponořím do této špinavé vody?“ zeptal se zklamaný Naamán. Služebníci ho přemluvili, aby slov proroka uposlechl. Naamán váhavě vstoupil do vody, a když se do ní sedmkrát ponořil a vyšel na břeh, jeho kůže byla bez známek malomocenství.

Naamán zvolal: „Stal se opravdový zázrak! Neexistuje žádný jiný bůh než Bůh Izraele!“

Mladá dívka nebyla pouze Naamánovou sloužkou, ale stala se i dobrou přítelkyní rodiny. Víra v Boha a svědectví mladé sloužky pomohlo dalším lidem, jako byl Naamán, aby poznali mocného Boha. Bůh nám dá sílu, abychom bez ohledu na náš věk dokázali pomoci někomu v nouzi. A pokud budete v budoucnosti prožívat problémy nebo nemoc, vzpomeňte si na tento příběh, že i vás může Pán Bůh uzdravit.

Ted' jsi na řadě ty

- Co bylo potřeba k tomu, aby mladá dívka vydala svědectví svému pánovi?
- Myslíš si, že to pro ni bylo těžké? Proč?
- Vzpomeň si, z čeho tě Pán Bůh uzdravil. Řekni o tom dvěma přátelům.
- Jak reagovali tvoji přátelé, když tě Pán Bůh uzdravil?

Tvoříme

Papírový kelímek oblep modrým krepovým papírem a vytvoř na něm řeku. Na čtvrtku nakresli Naámána v plavkách (bederním rouchu). Vystřihni ho a vzadu připevni špejli. Pak ho nalep na další kousek čtvrtky a obstřihni. Nakresli Naámána i z druhé strany. Na jednu stranu dokresli i fleky malomocenství. Na dně kelímku udělej díрку a vsuň do ní špejli s Naámánem. Ted' můžeš malomocného Naámána ponořovat a po sedmé ho otočit, ať se vynoří zdravý.

SPÁNEK MEZI OPRAVDOVÝMI LVY

Příběh z Bible: Daniel 6

Prorok Daniel žil v Babylóně a miloval Pána Boha. Každý den se třikrát modlil a věděl, že ho Bůh nikdy neopustí. Král Darjaveš Danielovi důvěřoval a pověřoval ho různými záležitostmi. Ale někteří lidé Daniela neměli rádi a říkali si: „Podívejte, Daniel si myslí, že je lepší než my. Budeme se ho muset nějak zbavit.“

Tito špatní muži přemýšleli o tom, jak by Danielovi ublížili, jak by vyvolali

problémy, aby ho král Darjaveš přestal mít rád. Tito muži vnukli králi myšlenku, aby vytvořil zákon, že všichni lidé budou uctívat pouze jeho jako krále. Král takový zákon vydal a řekl: „Dobře, vydal jsem tento zákon a každého, kdo ho poruší, vhodíme do jámy mezi lvy.“ Tito zlí muži si potom řekli: „A teď Danielovi nezbyvá nic jiného, než aby se tímto zákonem řídil.“

Když se Daniel dozvěděl, že byl vydán tento zákon, pokračoval ve svých modlitbách jako dříve a nepřestal se modlit! Ti zlí mužové nevěřili svým očím! „To znamená, že Daniel tento zákon nerespektuje, a proto musí být potrestán!“

Ale Daniel se nebál, protože věděl, že Pán Bůh bude s ním. Daniel byl svědkem živého Boha na nebesích. Daniel se nepřestal modlit, i když ho tito zlí muži sledovali. Ti potom králi oznámili, co viděli, a král byl smutný, protože měl Daniela rád. Ale musel dodržet zákon, který vydal, a musel nechat Daniela vhodit do jámy, ve které se žili lvi. Daniel se nebál a důvěřoval Bohu, že ho zachrání.

Zlí mužové se posmívali: „Podívejte se na to, jak Daniel dopadl. Teď na něho došlo a my uvidíme, jestli ho ten jeho Bůh zachrání.“

Když Daniela spouštěli do jámy plné lvů, král Darjaveš smutně přihlížel a řekl: „Danieli, věřím, že tě tvůj Bůh zachrání.“ Daniel strávil celou noc mezi lvy. Druhý den časně ráno se šel král přesvědčit, jestli je Daniel ještě na živu. Zvolal: „Danieli, zachránil tě tvůj Bůh?“ Daniel mu odpověděl, že je v pořádku. Král se velmi radoval, že Bůh Daniela ochránil před krvelačnými lvy. Zlí muži se hněvali, že jejich plán nevyšel.

Když procházíme těžkými okolnostmi, nebývá to snadné, ale i nás dokáže Pán Bůh ochránit. Někdy, když se hlásíme k Bohu, nás mohou nenávidět i naši přátelé, ale Pán Bůh nám dal krásné zaslíbení: „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomocí ti budu, budu tě podírat prací své spravedlnosti“ (Izajáš 41,10).

zamyšlení pro děti

Ted' jsi na řadě ty

- Byl jsi někdy doma nebo ve škole v pokušení dát na to, co ti radí kamarádi, a neposlechnout své rodiče nebo učitele? Bylo těžší poslechnout je, anebo kamarády?
- Přečtěte si text v Matouši 5,16. Jakým svědkem a světlem byl Daniel pro krále Darjaveše?

Tvoříme

Z velké čtvrtky vytvoříme modlitební nástěnku. Napište na ni název a ozdobte okraje. Každý ve skupině si vybere dospělého, za kterého se teď bude modlit. Jeho jméno (nebo popis, např. „teta ve 2. lavici“, „pán na balkóně“, „soused z 2. patra“) napiš na lepicí štítek a po modlitbě ho nalep na nástěnku. Můžeš se modlit i za více lidí a můžeš to udělat i na začátku dalšího setkání. Pro ty, za které jste se modlili, vytvořte kartu s textem: „Tvůj Bůh tě zachrání.“ Kartu ozdobte a odevzdejte jim ji.

PŘÁTELE, NEBO NEPŘÁTELE?

Příběh z Bible: Jan 4,1-26

Jednoho horkého dne šel Ježíš dlouhou dobu pustinou. Rozhodl se, že se zastaví u studny, aby si jeho zaprášené nohy mohly odpočinout. Ježíš měl také velkou žízeň. Sotva se posadil u studny, uviděl, jak k němu někdo přichází. Ke studni přišla žena Samařanka, aby si nabrala vodu. V té době se voda neprodávala v obchodě jako dnes, lidé si pro ni museli dojít ke studni. Tehdejší studny byly hluboké a bylo potřeba spustit nějaké vědro na provazu, aby bylo možné v hloubce nabrat vodu. Představte si, že si musíte přinést kbelík, abyste si mohli nabrat

vodu ze studny. Takovým způsobem žila většina lidí v tehdejší době.

„Mohla bys mi, prosím, nabrat vodu, abych se napil?“ požádal Ježíš ženu. Samařanka byla překvapená. Žena mu odpověděla, „Proč mě žádáš o vodu?“ V té době totiž Židé a Samařané neměli přátelské vztahy a nemluvili spolu, proto toto setkání Samařanku překvapilo. Avšak Ježíši nezáleželo na tom, kdo tato žena je nebo odkud pochází. Ježíš miluje každého člověka, proto se nebál tuto ženu požádat o vodu.

Ježíš pokračoval: „Kdybys věděla, kdo já jsem, požádala bys mě o živou vodu.“ „O jaké živé vodě mluvíš? Vždyť jsi mne o vodu požádal ty sám!“ odpověděla mu Samařanka. Ježíš Samařance řekl, že každý, kdo se napije ze studny, bude mít znovu žízeň, ale každý, kdo se napije živé vody od něho, už nikdy nebude mít žízeň. Tou živou vodou, o které Ježíš mluvil, je poselství o spasení a o věčném životě s Bohem.

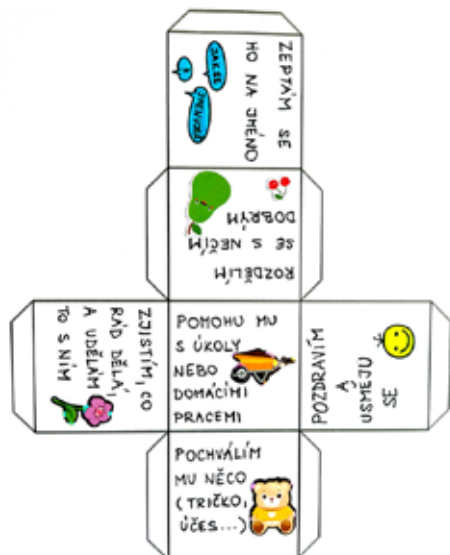
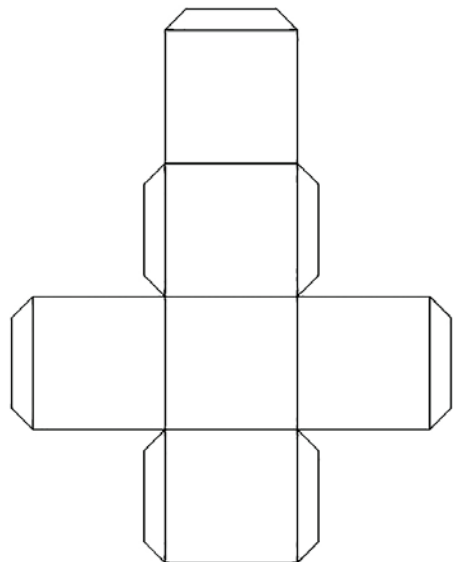
„Tak mi řekni o té živé vodě něco víc!“ žádala Ježíše Samařanka a začala se ho ptát na různé věci. Ježíš jí řekl, že on je Mesiáš!

„Dnes mám úžasný den,“ řekla si Samařanka. „Konečně jsem osobně mohla poznat Mesiáše.“ Samařanku toto setkání tak nadchlo, že běžela do svého městečka, aby všem lidem řekla,

zamyšlení pro děti

že se u studny setkala s Ježíšem. Když se Samařanka vrátila k Ježíši, následoval ji celý zástup lidí. Byl to úžasný pohled. Mnoho Samařanů uvěřilo díky tomu, co jim tato žena řekla. Oslovila ji Ježíšova láska a způsob, jakým s ní zacházel, i když ve svém životě udělala řadu špatných věcí. Když budeme lidem vyprávět příběh o Ježíši, více lidí se dozví, kým Ježíš je.

Ted' jsi na řadě ty

- Přátelil ses někdy s někým, koho nikdo neměl rád?
- Co ses naučil z příběhu o Samařance? Jak si Ježíš přeje, abychom se chovali k druhým lidem?
- Je snadné vyprávět o Ježíši tomu, kdo je naším přítelem?
- Myslíš si, že se Samařanka stala Ježíšovou kamarádkou?
- Jak lze „získat“ kamaráda?

Tvoříme

Vytiskněte si nebo vyrobte kostku z papíru. Na každou stranu kostky napište jednu možnost, jak lze získat kamaráda. Kostku vystřihněte a slepte. Vždy po skončení setkání si hodte kostkou a inspiруйте se k získání dalších kamarádů.

NOVÁ ŠANCE POMÁHAT

Příběh z Bible: Skutky 9,36–43

Vobývacím pokoji Tabity byly rozloženy krásné příkrývky. Měla zvláštní dar: byla štedrá a pro lidi ve svém městě šila oblečení a příkrývky. Přátelila se s chudými lidmi a pomáhala jim.

Tabitu lidé znali pod dalším jménem Dorkas. Žila v rušném přístavním městě Joppe. Do Joppe připlouvalo mnoho lodí s návštěvníky. Tabitu lidé znali jako učednici Pána Ježíše, která

pomáhá lidem. Protože milovala lidi, svoji lásku projevovala šitím oděvů pro potřebné.

„Zdravím tě, Tabito, a ještě jednou ti děkuji za ten krásný šátek, který jsi mi ušila,“ řekla žena, která se zastavila u jejích dveří. „To je v pořádku, já si jen přeji, aby každý člověk měl to, co potřebuje,“ odpověděla jí Tabita.

Tabitu měli všichni lidé rádi. Všechny příchozí pohostila ve svém domě teplým jídlem a dala jim to, co sama zhotovila. Pokud rodina neměla dost peněz na nákup nového oblečení, Tabita se jí snažila pomoci a některým z nich ušila nové oblečení. Spousta lidí byla vděčná za takové lidi, jako byla Tabita. Pán Bůh obdařil Tabitu nejen darem pohostinnosti, ale také uměla šít. Tabita milovala Boha a také milovala lidi.

Jednoho dne Tabita velmi onemocněla. Bylo jí stále hůř a lékař nenašel žádný lék, který by jí pomohl, aby se uzdravila. Netrvalo dlouho a Tabita zemřela. Ti, kteří ji měli rádi, prožili šok. Lidé ve městě plakali a prožívali smutek. Její tělo umyli a připravili k pohřbu.

Mezitím se někteří lidé doslechli, že je v nedalekém městě apoštol Petr. Někteří lidé si pamatovali, že Ježíšovi učedníci uzdravovali, ale také přiváděli

lidi zpátky k životu. Byli přesvědčeni, že Petr dokáže Tabitu vzkřísit.

Poslali několik lidí, aby našli Petra a požádali ho, aby co nejdříve přišel a pomohl jim. Řekli mu: „Petře, prosíme tě, přijď k nám co nejdříve, protože zemřela Tabita!“ Petr s těmito muži šel, a když dorazil do Joppe, odebral se do horního pokoje, kde ležela Tabita.

Petr všem přítomným řekl: „Prosím vás, abyste všichni z této místnosti odešli.“ Potom poklekl a modlil se k Bohu. Podíval se na Tabitu a řekl: „Tabito, vstaň!“ Tabita otevřela oči a vstala z lůžka. Když vyšla z místnosti, užaslí lidé chválili Boha a říkali: „Pán Bůh udělal veliký zázrak. Tabita zase žije.“

Lidé začali druhým vyprávět o tom, jak Pán Bůh projevil svoji moc prostřednictvím apoštola Petra, a mnoho lidí uvěřilo v Pána Ježíše. Bůh vzkřísil Tabitu z mrtvých a přivedl ji zpátky k životu, aby ukázal, jakou má moc.

zamyšlení pro děti

Ted' jsi na řadě ty

- Co užitečného můžeš udělat, abys pomohl ostatním lidem ve vaší komunitě nebo v církvi? Možná sbíráte odpadky v parku, pomáháte potřebným tím, že přispíváte ze svého kapesného na nějaký projekt pomoci, nebo rozdáváte nepotřebné oblečení lidem, kteří ho potřebují.
- Je pomoc chudým a slabším dobrým způsobem svědectví?

Tvoříme

Domluvte se, komu a jak pomůžete – jestli každý sám, nebo společně. Darujete novému příteli ve sboru Bibli? Dáte novému spolužákovi ve škole dárek na uvítanou? Upečete osamělému sousedovi koláč? Připravíte chudé rodině balíček pomoci? Poradte se, co opravdu potřebují, a nezapomeňte připojit i kartičku se zaslíbením a úsměv.

VÝROBA STANŮ PRO JEŽÍŠE

Příběh z Bible: Skutky 18,1-3

Už jste někdy viděli stany zhotovené ze zvířecí kůže? Akvilu a Priscillu lidé znali jako výrobce stanů. V té době se naučil téměř každý vyrábět stany. Lidé neznali šicí stroje a ty velké stany museli šít ručně

obrovskými jehlami. Výrobou stanů si lidé dokázali vydělat peníze na obživu.

Akvila a Priscilla byli milujícím křesťanským párem. Pavel se s nimi setkal při svých cestách do různých měst. Pavla přivítali ve svém domě a pracovali s ním ve městě Korintu. Manželé společně s Pavlem vyráběli stany a při této spolupráci je Pavel vyučoval Božím slovu. Od Pavla se toho hodně naučili. Pavel zůstal v Korintu dlouhou dobu a stále zvěstoval evangelium. Akvila a Priscilla pomáhali Pavlovi učit další lidi a zvěstovat Boží slovo. Proto se rozhodli, že s Pavlem půjdou i na misijní cestu. Byla to pro ně nová zkušenost, kdy lidem vyprávěli, jak je k nim Pán Bůh dobrý.

Priscilla řekla plná radosti: „Pavel je naším dobrým přítelem. Jsem moc ráda, že s ním můžeme spolupracovat na této misijní cestě.“ Akvila s manželkou souhlasil: „Máš pravdu, Bůh nám žehná v tom, že společně šijeme stany, a v tom, že můžeme být přáteli. Pavel, Akvila i Priscilla si sbalili potřebné věci a vydali se na misijní cestu.

Cestovali lodí, aby mohli zvěstovat evangelium co největšímu počtu lidí.

Navštěvovali města a vyprávěli lidem o Boží lásce. Přistáli v Efezu, který byl v té době jedním z největších měst.

Cestovali na různá místa a vyprávěli lidem o Ježíši. Lidé rádi naslouchali poselství Božího slova a mnoho lidí uvěřilo a stali se křesťany. Bylo úžasné vidět, jak davы lidí přicházejí naslouchat poselství o Bohu.

Akvila, Priscilla a Pavel působili krátkou dobu v Efezu. Pavel pak ponechal Akvilu a Priscillu v Efezu a on sám šel dál a kázal Boží slovo. Mnoho lidí prožilo obrácení a stali se křesťany. Pohostinnost Akvily a Priscilly, kterou projevíli Pavlovi a mnoha dalším lidem, umožnila, že mnoho lidí mohlo poznat jediného pravého Boha.

Existuje řada způsobů, jak můžeme i my zvěstovat dobré poselství o Bohu. Pán Bůh může každému z nás dát dar nebo schopnost, abychom mohli pomáhat druhým. Bohu můžeme sloužit prostřednictvím hudby, kázání, vyučování, šití oděvů nebo mnoha dalšími způsoby.

zamyšlení pro děti

Ted' jsi na řadě ty

- Cestoval jsi někdy po světě nebo navštívil jsi některé další státy? Poznal jsi nové lidi a ochutnal zajímavá jídla?
- Pokud nemůžeš cestovat na různá další místa, můžeš přesto ostatním vyprávět o Pánu Ježíši? Jakými způsoby bys mohl dalším lidem říci o Pánu Ježíši?
- Máš přátele, kteří ti mohou pomoci sdílet Boží lásku? Zkuste společně kreativně přemýšlet o nových způsobech, jak lidem můžeme představit Pána Boha.

Tvoříme

Připravte si představení o tom, jakými způsoby můžeme dnes lidem představit Pána Ježíše. Představení zahrajte během zítřejší pobožnosti. Můžete použít loutky z vařeček, maňásky z ponožek, figurky z Lega...

Představení můžete i nahrát a poslat na e-mail Igresova@casd.sk pro inspiraci ostatním.

ZÁZRAK VE VĚZENÍ

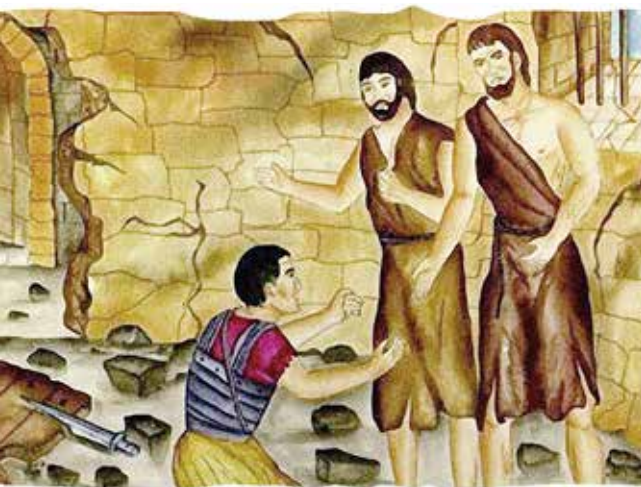
Příběh z Bible: 1. Korintským 1,8–11; 2. Korintským 11,23–29;
Skutky apoštolů 16,25–40

Jednoho dne uvrhli Pavla a Silase do vězení. Davy lidí rozhněvalo to, že zvěštovali evangelium. Někteří věřící je varovali, aby odešli, ale Pavel pokračoval v kázání a cítil, že Bůh je doprovází.

Rozzuřený dav volal: „Odejděte z našeho města, protože vyvoláváte problémy.“ Pavla i Silase jednání davu mrzelo. Ale i když procházeli těžkým obdobím, modlili se a uctívali Boha. Mohlo jim připadat, že zůstali sami a že je problémy smetou. Ale Pán Bůh zatím působil v pozadí.

Pavel a Silas se ocitli ve vězení, kde se začali modlit a zpívat písně. Najednou bylo slyšet silné dunění. Nastalo zemětřesení, které otevřelo všechny dveře v celém vězení, ale žádný z vězňů neuprchl. Pavel se Silasem dál chválili Boha. A i když mohli uprchnout, tak Pavel a Silas zůstali, aby se mohli podělit o dobrou zprávu se správcem vězení. Tohoto muže ohromilo, když viděl, jak Pavel a Silas ve své cele zpívají chvalozpěvy, a řekl si: „Jestli tito muži chválí svého Boha i ve vězení, musím se dozvědět víc o Bohu, kterého uctívají.“

Správce vězení pozval Pavla a Silase k sobě domů a svůj život odevzdal Pánu Ježíši. Pán Bůh udělal zázrak na tom nejméně pravděpodobném místě a tento zážitek využil ke své slávě. Zkušenost Pavla a Silase ukazuje, že Pán Bůh otvírá cestu i tam, kde se zdá, že už neexistuje žádná naděje. Bůh nám dokáže dát radost i v neočekávaných situacích. Možná že jste prožili radost, když jste pomohli druhým, i když jste měli špatný den. Pán Bůh nám může dát sílu, abychom procházeli životem a dokázali se dělit s druhými o radost z poznání milujícího Boha.

zamyšlení pro děti

Ted' jsi na řadě ty

- Procházel jsi někdy těžkým životním obdobím? Možná že jsi neudělal nějakou zkoušku nebo tě ve škole nevybrali do sportovního týmu. Jak jsi reagoval a co jsi cítil?
- Zeptej se svých rodičů, jak jim Pán Bůh pomohl překonat těžké chvíle.
- Jak můžeš pomoci ostatním, aby dokázali prožívat radost během náročného dne ve škole? Co můžeš udělat, aby se druzí lidé dozvěděli víc o Bohu?

Tvoříme

Vytvořte si láhev nápadů. Způsoby, jak představit lidem Pána Ježíše, které jste společně vymysleli, napište na láhev permanentním fixem. V láhvi vytvořte malou krajinku z přírodních materiálů. Můžete použít i jiné dekorace. Láhev si vystavte. Každou sobotu se inspirujte jednou radou a v týdnu ji zkuste použít.

Jerry D. Thomas

Detektiv Zack

a záhada ztracených jesliček

Detektiv Zack je již znám mladým čtenářům jako řešitel řady záhad. Tentokrát jeho problém souvisí s vánočním příběhem.

Vydal Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, Praha 6 - Sedlec
115 × 170 mm / 148 stran / brožovaná